

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 297. 30. april, 2010] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

NEDSKÆRINGER, FYRINGER, RACISME ARBEJDSLØSHED, KRIG

DER ER BRUG FOR ET ALTERNATIV

MUSLIMER VOR TIDS JØDER

Havde man spurgt en normal tysk arbejder i 1933 om vedkommende ville kunne forestille sig Krystalnatten og efterfølgende Holocaust blot fem år efter, ville vedkommende have holdt det for umuligt.

Læs side 6

EXIT AFGHANISTAN

Efter mere end 8 års krig har alle, måske på nær Søren Espersen, erkendt, at krigen i Afghanistan ikke kan vindes, og alle taler om en exitstrategi. Men det er kun fredsbevægelsen, der har en strategi, som reelt kan få de danske soldater hjem.

Læs side 2

ARBEJDER KLASSE

I dette nummer af Socialistisk Arbejderavis har vi fokus på arbejderklassen. Findes der en arbejderklasse i Danmark? Få svar på det og meget andet.

Læs side 5, 7, 8 & 10

Hvad de
dog siger

„Dronningen repræsenterer alle fordi hun ikke er valgt.“

Martin Henriksen i diskussion med Zenia Stampe TV2-News torsdag den 15. april.

„Når hele det private erhvervsliv formår at holde nulvækst, så kan man selvfølgelig også gøre det i den offentlige sektor.“

Mads Lundby Hansen, CEPOS cheføkonom, i Information d. 22. april.

„Men jeg synes, det er en forkert indstilling, at forskning ikke kan være fri, fordi pengene kommer fra en privat donation.“

Videnskabsminister Charlotte Sahl-Madsen i Information 17. april om Novo Nordisk donation til Københavns Universitet.

„Så hvis dagsordenen kommer til at handle om arbejdsløshed, findes der en tilsvarende effekt, som vil sende de mobile vælgere i retning af en socialdemokratisk regering og give rød blok adgang til vælgernes krybdyrhjerter.“

Valgforsker Kenneth Thue Nielsen, i Information 24. marts.

„Hornet kan snildt bruges til at overvåge dansk luftrum og til at bombe i Afghanistan, hvis det er det, Danmark vil. Men det kan nok ikke bruges til at angribe Beijing i 2050 - men det er jo også spørgsmålet, om det overhovedet vil være relevant for en lille NATO-allieret som Danmark.“

Andrew Brookes, chef for Air League, der producerer Hornet, i Information 16. marts.

„...det er rigtigt, at vi ikke arbejder på at ændre kriterierne for tildeling af asyl.“

Thor Møger Pedersen, kandidat til næstformand i SF. Modkraft, 21 april.

„Vi ved derfor også - om nogen - at et velfungerende velfærdssamfund skal finansieres og det kræver sunde virksomheder, som kan klare sig i den hårde konkurrence på verdensmarkedet. SF skal være det parti, der formulerer fremtidens erhvervspolitik. Vi skal være dem, der tydeligst formulerer, hvad Danmark skal leve af i fremtiden. Vi skal turde udpege vinderne - og satse på dem.“

Villy Søvnalds åbningstale til SF's landsmøde 23. april.

EXIT AFGHANISTAN

Krigspolitikerne i Dansk Folkeparti, Venstre og Konservative fastholder en strategi, der bygger på militære midler og på at vi er med i krigen, så længe amerikanerne ønsker det

Efter mere end 8 års krig har alle, måske på nær Søren Espersen, erkendt, at krigen i Afghanistan ikke kan vindes, og alle taler om en exitstrategi, men det er kun fredsbevægelsen, der har en strategi, som reelt kan få de danske soldater hjem.

Danmark fik sidste år en ny Afghanistan-strategi, som tilfældigvis minder meget om USA nye strategi.

Strategien er i hovedpunkter:

1. Vi kan ikke vinde krigen med militære midler.
2. Vi må sikre, at Kabul-regeringen kan føre kampen selv ved at opbygge deres hær og politi.
3. Vi må vinde befolkningen over på vores side ved at øge hjælpen til genopbygning mv.
4. For at vi kan gennemføre dette, må vi først sikre ro og orden ved at øge den militære indsats. Den indbyggede selvmodsigtelse er slående. Da vi ikke kan sejre militært, må vi gøre noget andet, men først skal vi alligevel lige sejre militært. Det er denne selvmodsigtelse, der gør, at krigspolitikerne hverken kan pege på, hvordan de kan sejre, eller hvordan de kan komme ud.

At krigspolitikerne i Dansk Folkeparti, Venstre og Konservative fastholder en strategi, der bygger på militære midler, og på at vi er med i krigen, så længe amerikanerne ønsker det, er ikke overraskende, men det er bekymrende, at oppositionen, ikke har et bud på at ændre krigspolitikken.

Alle oppositionspartier fra de Radikale til Enhedslisten, ønsker at trække militæret ud og overgå til civilt hjælpearbejde, men det skal først sikres, at afghanerne selv kan tage vare på sikkerheden, så de ikke havner i en borgerkrig.

De mener, vi svigter afghanerne, hvis vi trækker os ud uden at sikre afghanernes sikkerhed og fremtid. De mener, vi så blot vil overlade afghanerne til borgerkrig, nød og elendighed.

Det er en grotesk overvurdering af Danmarks betydning. Det vil reelt ikke gøre nogen forskel i Afghanistan, at Danmark trækker sine trods alt få soldater hjem. Amerikanerne eller Nato-tropperne vil overtage de danske stillinger.

Der, hvor det vil gøre en forskel, er på Danmarks sikkerhedssituation og Danmarks anseelse og muligheder.

Når vi trækker soldaterne ud, vil Danmark ikke længere være en krigsførende besættelsesmagt. Det vil umiddelbart reducere terrortruslen mod Danmark væsentligt. Før Danmark for 8 år siden blev en aggressiv krigsmagt var et terrorangreb i Danmark eller mod en dansk ambassade

fuldstændig usandsynligt. Nu og så længe vi er i krig, er et terrorangreb sandsynligt. Så krigen i Afghanistan skader Danmarks sikkerhed.

Hvis en ny regering så oven i købet kunne frigøre sig fra Pia Kjærsgaard og begynde at behandle flygtninge anstændigt, så havde man fjernet enhver grund til terrortruslen mod Danmark.

Oppositionen kunne således, hvis de turde, tilbyde danskerne en langt større sikkerhed end regeringen gør med overvågning og terrorlovgivning.

Når vi ikke længere er en krigsførende besættelsesmagt, har vi langt større mulighed for at yde humanitær hjælp. Sammenkædningen mellem militær og nødhjælp gør nødhjælpsarbejderne til angrebsmål. Danske hjælpeorganisationer og NGO'ere ville få lagt større muligheder for at hjælpe afghanerne, når deres indsats ikke længere er en integreret del af den militære strategi.

Oppositionens fejl, inklusive SF og Enhedslisten, er ikke, at de vedkender sig Danmarks ansvar, men at de gør hjemtrækning af soldaterne afhængig af militær og politisk succes i Afghanistan. Dermed hænger de fast så længe amerikanerne bliver ved med at føre krig.

Oppositionen har ikke rigtigt taget konsekvensen af, at militæret ikke er en del af løsningen, men lige som i Irak er blevet en del af problemet.

Når vore venner i SF og Enhedslisten siger, vi svigter afghanerne og vores forpligtelse ved at trække os ud nu, så modbeviser erfaringerne med tilbagetrækning dette.

Hollænderne trækker sig ud næste år uafhængigt af situationen i Afghanistan. Canadierne vil også ud. Der er ingen, der kan påstå, det skader afghanerne, men det skader USA og NATO, og det øger presset på de krigsførende regeringer for også at trække deres tropper ud.

Fogh trak de danske soldater ud af Irak på en løgn om, at der nu var sikkert i Irak. Der er ingen, der kræver, at vi skal sende soldaterne tilbage og gøre arbejdet færdigt.

Det er altså ikke farligt at trække soldaterne hjem. Vi skal bare turde kræve det.

Hvordan kommer vi så ud?

1. Stop ulykken. Træk soldaterne ud.
2. Send massiv hjælp til genopbygning, hjælp til at starte produktion, udviklingsbistand.
3. Støt de demokratiske kræfter i Afghanistan. De er svækkede, men de findes.
4. Støt fredsbevægelsen i USA, læg pres på USA for at få stoppet krigen.

180 demonstrerede mod FN's afgørelse i grænsestridigheden mellem Eritrea og Etiopien

DEMONSTRATION MOD USA OG FN

Den 13. april demonstrerede Den Eritreanske Komite for Fred og Udvikling.

„USA skam jer“ og „FN skam jer“ stod der på de skilte som et omkring 180 eritreanere gik med fra Rådhuspladsen til den amerikanske ambassade. Parolerne fra skiltene blev råbt hele vejen af den livlige demonstration.

Socialistisk Arbejderavis talte med Senai Solommon der var med til at organisere demonstrationen.

„Det er 8 år siden, at der faldt den afgørende dom i grænsekonflikten mellem Eritrea og Etiopien. Det omstridte område tilhørte Eritrea. Og til den dag i dag 8 år efter nægter Etiopien stadig at trække deres tropper fra Eritreas territorium. FN og AU (Den Afrikanske Union, red.) garanterede aftalen med USA og EU som vidne,“ siger Senai Solommon.

„Selvom Etiopien ikke har overholdt aftalen er det Eritrea der er blevet udsat for sanktioner. Den 23. december 2009 vedtog FN sikkerhedsråd sanktioner, der betyder forbud mod at nogle medlemmer af regeringen rejser udenlands, indfrysning af værdier og bankkonti og en våbenembargo. Sanktionerne er vedtaget på basis af en kampagne som USA har kørt i to år

På et tidspunkt var vi også anklaget for at huse Sharif Sheikh Ahmed. På det tidspunkt en mand som ifølge USA var en del af Al-Qaeda netværket. Sharif Sheikh er i dag præsident for Somalias overgangsregering støttet af USA,“ er det første eksempel som Senai Solommon hiver frem for at forklare at kampagnens påstande er løgn og fortæller videre:

„Fakta er at Eritrea har sørget for en fredsaftale i Dafur tidligere i år, vi har været med til at sørge for en aftale mellem Sydsudan og regeringen, en konflikt der har varet i næsten 50 år. Den blev underskrevet i Eritrea i 2006. Vi har været med til at samle de forskellige oprørere i Somalia i 2006 for at nå en fredsaftale imellem dem,“ siger Senai Solommon.

„Ideen i aftalen var at lade somalierne om deres egne problemer, lade somalierne selv finde en ligevægt mellem de stridende parter og skabe deres egne løsninger. USA har i stedet skabt en minoritetsregering som ikke har kontrol over Somalia og ikke har nogen legitimitet blandt befolkningen. Overgangsregeringen styrer kun en lille del af Somalia mens resten er et stort ragnarok styret af klaner. Vi er ikke for islamiske stater eller ekstremisme. Vi er hverken for at politik skal styres af religion. Det vi er for, at de selv skal styre deres egne dagsorden for så længe USA blander sig vil der aldrig komme fred,“ forklarer Senai Solommon.

„Det positive ved den udvikling som De Islamiske Domstole stod for var at der var fred i landet og der var skabt en politisk scene for udvikling og for nyt politisk liv frem for ragnarok og klaner som vi har set siden 1991. Så der er ragnarok på grund af USA's politik og fordi vi er de eneste der tør råbe op er vi blevet sanktioneret,“ siger Senai Solommon og understreger at han ikke har noget politisk tilfælles med De Islamiske Domstole.

Som yderligere begrundelse for at USA involverer sig i Eritrea siger Senai Solommon:

„Fra Østafrika kan de kontrollere Mellemøsten og store dele af Afrika. Derudover er kontrollen med havet vigtig, fordi det er handelsruten mellem Europa og Asien. USA har også en interesse i at sørge for at der ikke er fred og stabilitet i området, fordi man derved kan udnytte Afrikas ressourcer.

Eritrea har en uafhængig politik, vi vil gerne have kontrol med vores egne ressourcer. Eritrea har en aftale med et canadisk firma, hvor vi får 40 % af vores egne guldreserver, det er uhørt i Afrika. Afrikanske lande får normalt kun 3-5% af deres egne ressourcer. Eritrea er blevet et farligt godt eksempel.“

CHRISTINE BERGEN

Det mener vi:

Bliver Mærsk Mc-Kinney Møller hovedtaler på SF's næste årsmøde?

Novozymes tale på SF's landsmøde beskrives af SF som visionær med hensyn til velfærd, klima og arbejdspladser. Når et parti der kalder sig socialistisk giver ukritisk ros til en af Danmarks største kapitalister giver ordet socialisme ikke længere mening.

SF's strategi har været at lukke den værdipolitiske debat ved ukritisk at følge regeringens angreb på muslimer og at konkurrere med regeringen om en retspolitik der fokuserer på hårdere straffe.

Nu følger de op med at gentage regeringens påstande om at det er erhverslivet der skaber samfundets rigdomme.

Forud for landsmødet har Villy Søvndal forsøgt at lukke for al kritik af højredrejningen med henvisning til at kritik ville være skadeligt for en kommende valgkamp. De tilbageværende kritikere blev truet til stilhed af Ole Sohn.

SF har altid rykket til højre når de fik øje på en regeringstaburet. Højredrejningen betyder at en ny regering ikke er det samme som en ny politik. Derfor kan det heller ikke være Enhedslistens opgave at sikre en S-SF regerings eksistens.

Et reelt alternativ findes i bevægelserne. I fagbevægelsen, når Byggefagenes Samvirke kræver 25.000 klimajob, eller når FOA indkalder til stormøde mod fyringerne af offentligt ansatte. Hos Bedsteforældre for Asyl når de laver civil ulydighed i Folketinget.

SF's leg med Novozymes/Novo Nordisk stiller tydeligt spørgsmålet om hvem der styrer idéudviklingen i SF.

Der er brug for et alternativ

Den politiske magt kan kun udfordre den økonomiske magt hvis den udspringer fra arbejderklassen. Fordi arbejderne kan udfordre den økonomiske magt ved at stoppe med at arbejde. Derfor må et reelt venstrefløjsparti være et parti der fokuserer på at organisere arbejdere og argumenterer for styrke hos arbejderklassen, når den handler kollektivt.

Når arbejderklassen handler kollektivt gennem strejker betyder det, at kapitalisterne mister profit. Derfor står et venstrefløjsparti i modsætning til kapitalisterne, og man inviterer dem ikke til at tale på sin kongres!

En strejke kan kun gennemføres, hvis størstedelen af arbejderne på den strejkende virksomhed deltager. Derfor involverer en strejke masser af arbejdere, der ikke tidligere har diskuteret ret meget politik og ikke har gjort op med mange af de borgerlige ideer.

Hvis strejker skal vindes kræver det at de strejkende får opbakning af andre dele af arbejderklassen. Derfor kræver det også at borgerlige ideer om, at vi alle er vores egen lykkes smed udskiftes med ideer om at vi er nød til at stå sammen. Her kan socialistiske argumenter være afgørende. Et socialistisk parti kan kun spille denne rolle, hvis de selv har gjort op med disse ideer.

Det er ikke kun den borgerlige individualisme der skal gøres op med. Sammenholdet skal også inkludere muslimske arbejdere. Derfor svækker SF sammenholdet i arbejderklassen, når de ikke forsvare muslimer. Ligesom de svækker arbejderklassens internationale sammenhold, når Villy Søvndals væsenligste kritik er, at regeringen ikke har passet på Danmark.

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Poste restante, H C Ørstedvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686

saa@socialister.dk
www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen Ansv.: Jakob L. Krogh. Red. afsluttet den 28. april 2010 - ISSN 1600-2687

PÅ KANTEN

En gang problembarn....

af Anders Schou

Mange blev meget overraskede, da statsminister Lars Løkke Rasmussens regeringsrokade gjorde Venstres problembarn nummer et, superliberalisten Søren Pind til udviklingsminister. Det kunne da også umiddelbart virke lidt underligt, at partiets tidligere leder i København nu fik en belønning. Manden tabte trods alt forrige kommunalvalg i Købehavn med et brag, og det skete vel at mærke på et tidspunkt, hvor de borgerlige ellers udkæmpede reelle kampe om borgmesterposten i byer som Århus og Odense.

Herefter fortsatte Søren Pind målbevidst med at grave sin egen politiske grav. Regeringen fik på de mest upassende tidspunkter hug, fordi den ikke var liberal nok, og han kaldte FN „en meningsløs organisation“. Og så skulle man jo tro, at manden effektivt havde diskvalificeret sig selv, både når det gjaldt indenrigs- og udenrigspolitik. Hvis politik var et almindeligt arbejde, og Pind havde stået i Politikernes A-kasse, ville han have mistet dagpengene, fordi hans udtalelser vakte en mistanke om, at han reelt ikke ønskede et arbejde.

Men Søren Pinds politiske karriere var altså alligevel ikke forbi. Lars Løkke Rasmussen udnævnte tværtimod det utilpassede problembarn til minister. Flere politiske kommentatorer mente, at udnævnelsen var et hold-kæft-bolsje, som skulle forhindre, at Søren Pind blev ved at råbe op; Lars Løkke Rasmussen ville omklamre ham til tavshed.

Den forklaring syntes jeg var troværdig, for Søren Pind var et løsgående missil både internt i Venstre og i offentligheden. Og det var logisk, at udnævnelsen skulle gå ud over netop udviklingsministeriet. Regeringen har markeret sig ved at nedprioritere ulandsbistanden, så Danmark ikke længere bruger et beløb på verdens fattigste lande, der svarer til 1 % af bruttonationalproduktet, men nu kun 0,8 %. Det virkede derfor naturligt, at området blev nedprioriteret yderligere og brugt til at dæmpe Søren Pind.

Men det er åbenbart meget svært for Søren Pind at holde sig i ro, selvom han nu har fået ministerbil og mulighed for i en forholdsvis ung alder at optjene en høj livslang ministerpension. Lars Løkke Rasmussens mistanke burde nok være vakt, da Søren Pind fra starten udnævnte sig til „Frihedsminister“, som om dansk ulandsbistand eller manglen på samme skulle kunne vælte diktatorer. Eller da han udnævnte markedet til den store ulandsfrelser, selvom det for eksempel i flere lande har været en katastrofe at privatisere vandforsyningen.

Men nu må det i hvert fald stå klart for statsministeren, at han vil få problemer med Søren Pind. Han har udtalt, at børnearbejde er i orden, og at Danmark skal støtte projekter, hvor børn ned til 8-9 alderen arbejder, fordi børnearbejde kan være nødvendigt for børnenes og deres familiers overlevelse. Det burde ellers være klart, at børnearbejde er med til fastholde børnene og familierne i fattigdom, fordi børnene får mindre tid til skolegang, og der bliver færre jobs til de voksne. I stedet kunne et ulandsprojekt eksempelvis give børn penge for at gå i skole.

Men udviklingsministeren vælger altså at forsvare noget så ødelæggende og upopulært som børnearbejde. Han bliver – ja, undskyld – en pind til regeringens ligkiste.

På University College London og University of Westminster stemte undervisere og forskere den 21. april for strejke.

Engelske universiteter kæmper imod nedskæringer

De massive nedskæringer i den offentlige sektor rammer alle steder. I England bliver der skåret voldsomt ned på universiteterne. Heldigvis bliver der samtidig organiseret modstand mod nedskæringerne. På flere universiteter har undervisere og lærere været i fælles aktion.

Besættelse og strejker

Den 3. marts besatte omkring 80 studerende Sussex universitet, mens der var støttedemonstrationer uden for. Samtidig stemte underviserne om at gå i strejke imod fyringerne af 115 undervisere. Med en stemmeprocent over 80 stemte 3/4 af underviserne for strejke og viste at der var vilje til kamp.

Lader sig ikke skræmme

Universitetsledelsen reagerede ved at tilkalde politiet. Politiet mødte talstærkt op, 16 mandskabsvogne skulle der til at transportere det store politi-opbud. Politiet angreb de studerende med køller og peberspray. Seks af de studerende der organiserede protesterne blev suspenderet fra

universitetet.

Hverken de studerende eller underviserne lod sig skræmme af den hårde fremfærd. Tværtimod svarede de igen med yderligere besættelser, samtidig med den planlagte strejke. Dette fik universitetsledelsen til at opgive suspenderingen af de studerende.

Studerende og undervisere i samme kamp

Paul Cecil fra UCU, den engelske fagforening for universitetsansatte, beskriver strejken med følgende ord; „Der er en fantastisk deltagelse i dag, en meget solid strejke. Og vi var meget glade for den støtte vi fik fra de studerende. De besættende studerende var her kl. 7 og hjalp med at etablere en blokade. Han fortsætter: „Dette skulle ske over hele landet.“

Heldigvis har flere universiteter fulgt trop. På University College London og University of Westminster stemte undervisere og forskere den 21. april for strejke. Samtidig har der også været strejker på Leeds University.

JAKOB LAUSCH KROGH

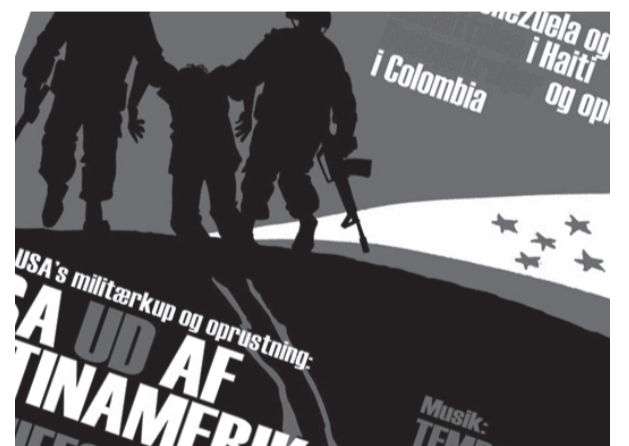
Den frie forskning til salg på Københavns Universitet

Novo Nordisk har med en donation på 885 millioner kroner købt sig ind på Københavns Universitet.

Donationen går til oprettelsen af et nyt metabolismecenter, hvor en af lederne bliver Oluf Borbye Pedersen, der i dag er vicedirektør i Novo Nordisk. Samtidig flyttes 20 andre ansatte i Novo Nordisk over til Københavns Universitet. Uden at stillingerne slås op så alle kan ansøge. Dekan på sundhedsvidenskabeligt fakultet forklarer til Information at „De frie forskningsmidler går ned. Jeg har færre penge til at ansætte forskere, og derfor er vi nødt til at satse på nogle rammer inden for hvilke, man kan lave i gåseøjne „fri forskning“ i brede forskningstemaer.“

Når private virksomheder kan købe sig ind på universitet, kan universitetet ikke levere troværdig forskning. Novo Nordisk forventer at få noget for de 885 millioner kr. Det de forventer at få universitetets blåstempling af den forskning de udfører for at producere ny medicin som de kan tjene milliarder på.

Det er ikke kun Novo Nordisk der udnytter mulighederne for at købe sig ind på universiteterne. I 2008 var Dansk Arbejdsgiverforening med til at finansiere FAOS, der er et center på Københavns Universitet der forsker i arbejdsvilkår. Også Dansk Arbejdsgiverforening stillede krav om ansættelse af bestemte forskere, og også her blev kravet efterkommet. Det betyder at forskere udpeget af Dansk Arbejdsgiverforening sidder og forsker i hvad der er gode arbejdsvilkår og at deres resultater blåstemmes af Københavns Universitet.

USA ud af Latinamerika!

Den 13. april blev der holdt en demonstration foran den amerikanske ambassade mod USA's imperialism i Latinamerika. Gennem de sidste 110 år har USA invaderet latinamerikanske lande 102 gange, USA har støttet kupforsøg og udemokratiske og undertrykkende regeringer i Latinamerika, og USA's blokade mod Cuba der forhindrer adgang til visse medicinske produkter er hvert år siden 1992 blevet kaldt folkemord af FN. Og undertrykkelsen af den latinamerikanske befolkning fortsætter med bl.a. militærkup, oprustning og systematisk forfølgelse af venstreorienterede og fagligt aktive.

Derfor havde Hands of Venezuela taget initiativ til en solidaritetsdemonstration.

Den 13. april var 8 års dagen for at den venezuelanske befolkning smed den USA støttede regering ud som havde taget magten ved et militærkup der væltede Hugo Chávez og hans regering.

Der kom omkring 100 mennesker til demonstrationen, hvor der blev holdt taler af repræsentanter fra Hands of Venezuela og Dansk-Cubansk forening.

FORVENTNINGER TIL EN NY REGERING?

- Stil krav, men tag kampen nu og opbyg solidariteten

SF's fremgang er nok det mest klare tegn på at et flere ønsker forandring i retning af et mere socialt retfærdigt samfund. Meningsmålingerne har nu i lang tid vist flertal for „Den røde blok“.

Lars Løkke's borgerlige regering virker ufokuseret og udslidt. Men vær sikker på at Claus Hjort Frederiksen i ly af den økonomiske krise styrer sikkert frem mod minimalstaten. Kun militæret, politiet, motorvejene bliver der ikke skåret på.

Det står i skærende kontrast til de ønsker og behov, som almindelige mennesker har. Så uanset om skattestoppet altid omtales positivt og trygt, så vil et stort flertal af befolkningen faktisk gerne betale mere i skat for at sikre de fælles velfærdsgoder, som skoler, hospitaler, kollektiv trafik mv.

Den voksende arbejdsløshed sætter en usikker ramme for folks hverdag. De kollektive velfærdsgoder får større betydning. På samme måde vokser ønsket om at stat og kommuner sætter arbejde i gang.

Der knytter sig derfor store forventninger til Socialdemokratiet og Helle Thorning Schmidt, som leder af ny regering. Hun danner makkerpar med Villy Søvndal. De har bebudet en fælles politik for en S-SF(R) regering.

Indtil nu har de fremlagt et fælles skatteforslag, Fair Forandring. Det indeholder et slagnummer, millionærskatten og nogle mindre justeringer. Men det glemmer alle overførselsindkomsterne og det fastholder skattestoppet. Det har fået BUPL, FOA og Danmarks Lærerforening, samt socialdemokratiske borgmestre til at protestere højlydt. For fastholdes skattestoppet, bliver det umuligt at udvikle den kollektive velfærd og sikre offentlige investeringer i kollektiv transport og klima mv.

Krisen og arbejdsløsheden har givet staten færre indtægter og flere udgifter. Desuden har bankpakkerne kostet milliarder. S og SF er også bundet op på et forsvarsforlig, som koster 20 milliarder årligt. Dermed har de på forhånd valgt at pålægge sig selv meget snævre økonomiske rammer for en ny politik

Stil krav til en kommende ny regering, ellers fortsætter de to her Fogh og Løkke's politik minus 10%

og et alternativ til den borgerlige regering.

I den politiske debat og i valgkampen vil de komme med positive, men indholdsløse, løfter. Præcis som vi så S-SF gøre det ved sidste kommunevalg. Når de nu svinger sparekniven og fyrrer folk rundt omkring i kommunerne, forsøger de at give den borgerlige regering skylden. Det nærer forståeligt ønsket om en ny S-SF regering.

En S-SF regering vil være påvirkelig overfor folks forventninger og de vil være lydøre overfor fagforeningernes ønsker. Men på grund af de politiske valg, som S og SF allerede har truffet, vil de ikke kunne indfri forventninger.

Det er helt afgørende, at man på arbejdspladser og uddannelsessteder, i fagforeninger og studieorganisationer, i anti-krigs- og klimabevægelsen m.fl. gør sine krav til en ny regering op.

Desuden skal disse krav udbredes og synliggøres. Og endelig skal der mobiliseres til størst mulige og fælles demonstrationer for kravene og en ny politik. Det starter med at vi tage kampen nu, der hvor vi er stærke nok til det. Og det fortsætter med at opbygge støtte og solidaritet med dem, som kæmper.

LENE JUNKER

DÅRLIG OVERENSKOMST UDEN OPBAKNING

HK-kampagnen om 50%-reglen gav 87% nej-stemmer, desværre var det ikke nok til et samlet nej til OK10.

Selvom 63,8 procent stemte ja til overenskomstforliget er det ikke udtryk for overvældende opbakning. Med en stemmeprocent på 33,9 procent, den laveste siden 1997 betyder det at kun 21,6 procent har stemt ja til overenskomsten.

At flertallet ikke støtter en overenskomst, hvor realløn ikke sikres, hvor der ikke er indført kædeansvar og hvor 50 procent reglen fastholdes er ikke overraskende. Når det alligevel blev et ja er det fordi der heller ikke er mange, der tror på at de kan strejke sig til en bedre overenskomst. Der er flere grunde til at troen på strejker er begrænsede.

Den vigtigste er den økonomiske krise og den sigende arbejdsløshed. Dette ses tydeligt af, at de 3F forbund, der er hårdest ramt af arbejdsløshed, og som plejer at stemme nej til overenskomstforligene, denne gang stemte ja.

Den anden er manglende lederskab i en nej-kampagne. Dette ses tydeligt på at HK/Privat, der har ført en offensiv nej-kampagne, fik stor opbakning. 87,9 procent af medlemmerne stemte nej og stemmedeltagelsen var den højeste stemmeprocent for HK nogensinde – kun overgået af stemmeprocenten ved den allerførste overenskomst-afstemning.

Endelig har det også haft en betydning at venstrefløjen ikke har formået, at organisere en slagkraftig nej-kampagne.

Hvorfor radikaliserer krisen ikke arbejderklassen?

Accepten af overenskomsten viser tydeligt, at krisen ikke radikaliserer arbejderklassen. De dele af venstrefløjen, der har troet på at krisen af sig selv radikaliserede arbejderklassen bliver modbevist.

Men der har aldrig været en entydig sammenhæng mellem krise og radikaliseringen af arbejderklassen.

I sin analyse af de politiske konsekvenser af krisen i begyndelsen af 1920'erne skrev den russiske revolutionære Leon Trotskij:

„Krisens politiske følger (ikke kun omfanget af dens

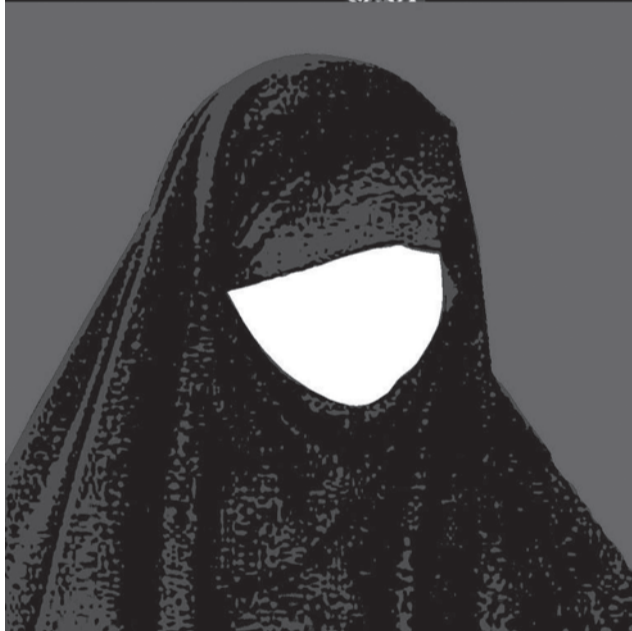
indflydelse, men også dens retning) er bestemt af hele den eksisterende politiske situation og af de begivenheder, som går forud og ledsager krisen, specielt kampene, arbejderklassens sejre og nederlag forud for krisen.“

Op til den nuværende krise har arbejderklassen i Danmark kun været i offensiven under de offentlige overenskomststrejker i 2008. Strejkerne gav en lille lønforbedring, men ikke nok til at indfri de forventninger som mange af de strejkende havde. Derfor kom strejken ikke til at betyde at store dele af arbejderklassen drog den konklusion, at strejker kan sikre bedre overenskomster.

Samtidig har det ideologiske modsvar til krisen været stort set fraværende. Når Villy Søvndal på SF's landsmøde fremhæver at danske virksomheders konkurrenceevne skal sikre velfærdssamfundet og Enhedslistens hoveddiskussion på deres årsmøde er om de evt. skal stemme for finansloven, bliver militante arbejdere overladt til selv at formulere argumenterne imod den herskende ideologi og for at man kan vinde en overenskomststrejke.

Socialister kan ikke sikre arbejderklassens positive erfaringer med strejker, men de kan på grundlag af historiske erfaringer argumentere for hvordan strejker kan vindes og give klare forbedringer. Når der hverken er konkrete erfaringer eller socialister, der fortæller at strejker kan betale sig, er det forståeligt at de fleste vælger at bøje hovedet og acceptere en dårlig overenskomst.

JAKOB LAUSCH KROGH

MUSLIMER ER VOR TIDS JØDER

Havde man spurgt en normal tysk arbejder i 1933 om vedkommende ville kunne forestille sig Krystalnatten og efterfølgende Holocaust blot fem år efter, ville vedkommende have holdt det for umuligt.

På samme måde kan vi i dag ikke forestille os, at muslimer skulle blive udsat for en lignende forfølgelse.

Tysklands mest anerkendte Holocaust-ekspert Wolfgang Benz har offentliggjort sit synspunkt om at der er slående og uhyggelige ligheder mellem den i dag så prominente islamofobi og de tidlige trediveres antisemitisme. Vi har i det seneste tiår været vidne til, hvordan et fjendebillede om muslimer og deres såkaldte islamisme er blevet manet op af jorden. At vores vestlige og frihedselskende(?) kultur er truet af en muslimsk invasion.

Medierne og den brede offentlighed har internaliseret et fjendebillede og en terminologi som ingenlunde er realistisk, men som de selvsamme medier og populistiske politikere har skabt. Følgende er fra den tyske avis Süddeutsche Zeitung af netop Wolfgang Benz, men har generel gyldighed:

„Fjendebilleder er produkter af hysteri. De konstruerer og instrumentaliserer vrængbilleder af den anden.“

Og om fjendebilledet islam og islamisme, som man med rette kan kalde hysterisk, siger Benz:

„Dets byggestene er generalisering og reduktion af virkelige og formodede sagforhold til rent negative udsagn. Rygter, underbevidste impulser og folkløstiske skrøner og overleveringer ophøjes til 'kendsgerninger', som siden bliver til trosartikler.“

Generalisering

Når man hører hvordan fremtrædende politikere udbreder skræmmebilleder om, hvordan muslimske fædre dræber deres døtre og voldtager deres koner, eller omvendt, om hvordan der tales om en muslimsk invasion, der truer den danske kultur og om hvordan Afghanistankrigen legitimeres med ulogiske og diffuse argumenter om, at Danmarks sikkerhed skal forsvares i et ludfattigt udbombet land syntes parallelerne til nazisternes hetz og skræmmebilleder imod jøder klare.

Kampagner har udbredt negative og absurde opfattelser om en hel befolkning, med målsætning om at udpege en fælles fjende som kan gøres til syndebug. Både i offentligheden og i mere lukkede fora, som fx på internettet, har det længe været praksis at tillægge muslimer og deres religion fuldstændig urealistisk negative egenskaber.

På hjemmesiden islamist.dk kan man læse korancitater og skribenternes kommentarer hertil, ud fra den opfat-

telse at disse bliver taget bogstaveligt af de troende muslimer. Hvorimod ingen nogensinde ville beskyldte katolikker for at ville udbrede inkvisitionen. Den historiske bevidsthed glemmes ligeledes, når islam betegnes som voldens religion. Religionen har altid været instrumentaliseret af magthavene og blevet brugt som bevæggrund for at føre krig.

Mennesker af mindre værd

Når de såkaldte islamkritikere og forsvarerne for dansk kultur begår overgreb mod muslimer, i demokratiets hellige navn kaster de de selvsamme frihedsrettigheder over bord. Tolerancen har ikke haft det værre i Danmark de seneste 50 år. Tuneserloven og de administrative udvisninger af irakerne og de efterfølgende voldshandlinger begået af politiet viser netop, hvordan de demokratiske rettigheder er blevet forulempet.

I Danmark er størstedelen af de flygtninge vi modtager muslimer. Derfor er historien om hvordan flygtninge behandles, også historien om hvordan muslimer behandles.

Muslimernes frihed søges indskrænket, da man i fuld alvor forsøger at forbyde muslimske kvinders ret til at klæde sig efter forgodtbefindende. Den foruroligende positive reaktion på det schweiziske minaretforbud og ikke mindst samfundets accept af hvordan flygtninge behandles på Sandholmlejren, viser med uhyggelig tydelighed, hvordan muslimer ikke regnes for mennesker af samme værd som vesterlændinge.

På samme måde blev jødernes menneskelighed langsomt frataget dem under den stigende forfølgelse i Hitlers første år som kansler.

Det skal ikke herfra påstås, at der snart vil afgå godsvogne fyldt med muslimer fra danske banegårde på vej mod en udryddelseslejr. Undertrykkelsen finder altid nye former at vise sig på, så samtiden ubemærket nærer den.

Parallelerne er tydelige, danskerne må sige stop over for den stigende hetz og undertrykkelse rettet mod muslimer og deres religion. Det demokrati, som undertrykkerne proklamerer at forsvare, er retten til at udpege syndebugke og til at opretholde undertrykkelsen.

ROBERT LANGE

Fokus på klasseanalyse

Tidsskriftet Arbejderhistorie, har gennem flere år leveret relevante historiske og aktuelle analyser af den politiske og kulturelle udvikling i arbejderklassen og arbejderbevægelsen med udgangspunkt i en klasseforståelse. I første nr. i 2010 leverer tidsskriftet med sit fokus på klasse glimrende argumenter til alle der mener klasse er afgørende for forståelsen af samfundet.

Især to artikler er skrevet med et direkte politisk formål, Curt Sørensen og Anders Hadberg.

Curt Sørensen laver en glimrende analyse af Marx's klassebegreb.

Marx's flerdimensionale klassebegreb

I første artikel analyserer Curt Sørensen Marx's klasse-

begreb. Det første Curt Sørensen konstaterer er, at Marx havde et flerdimensionalt klassebegreb, der opererer med økonomiske relationer, magtrelationer og ideologiske relationer.

Denne forståelse gør at Curt Sørensen kan definere et klassesamfund som „et samfund hvor et lille mindretal af samfundets medlemmer i kraft af dets kontrol over produktionsmidlerne samt politisk og ideologiske magtmidler i øvrigt – udtrækker udpumper, tilegner sig det samfundsskabte merprodukt.“ Tilegnelsen af merproduktet foregår ikke kun direkte, men også gennem beskatning, militærtjeneste osv. Den klasse der tilegner sig merproduktet er den herskende klasse. Denne klasse kan også være staten som i Sovjetunionen.

Udover at Curt Sørensen med sin forståelse af klassebegrebet formår at fange både Sovjetunionens og velfærdsstatens klassekarakter giver han også et godt forsvar for vigtigheden af at forstå klasse i dag.

I slutningen af artiklen forklarer han, hvorfor klassebegrebet er blevet umoderne og slutter af med en salve imod venstrefløjens højredrejning. „Gud hjælpe mig om ikke nu også dele af selv den politiske venstrefløj foreslår at opgave klasseanalysen og dermed i realiteten også kvitter kapitalisme-kritikken.“

Selvom tidsskriftet er lidt for akademisk er det fyldt med gode argumenter der vil være gode for vores meget teorifattige venstrefløj.

BARNDOMMENS LAND TIDENS MÆLKETAND VERDEN ER NY FOR DIT ØJE....

Sådan lød det fra tilskuerpladserne da 30 bedsteforældre rejste sig op og brød ud i protestsang i forbindelse med førstebehandlingen af regeringens nyeste lovgivning mod udlændinge.

Birthe Rønn Hornbech der netop var på vej på talerstolen modtog ikke sangen med glæde. „Få dem ud“, sagde hun fra folketingets talerstol inden hun med vrede skridt forlod den.

Per Husfeldt fra Bedsteforældre for Asyl forklarede, at „Det der skete under civilulydighedsaktionen var, at vi blev kaldt til orden. Det lod vi os ikke påvirke af, så derfor blev vi gennet ud af folketingsbetjentene og siden afhentet af politiet.“

Karen Vad ligeledes fra Bedsteforældre for Asyl supplerede med at de gik syngende bort. „Og vi blev truet med fængselsstraf og alt det, og så sagde vi, vi ved det da godt for vi kendte godt, hvilke regler vi overtrådte.“ Per Husfeldt bryder ind igen „Vi sagde det lød fristende med gratis kost og logi nogen tid, men det ender nok med at vi får en bøde i stedet for.“

„Bedsteforældre for Asyl har efter aktionen fået mange tilkendegivelser også fra folk vi slet ikke kender, som har skrevet til os at de gerne vil bidrage til at betale bøden. Så det er jo meget flot,“ konstaterer de om den vellykkede happening i Folketinget.

Demonstration 17. juni

„Vores næste træk bliver så en stor demonstration den 17. juni i København kl. 17. Forhåbentligt fra Rådhuspladsen,“ siger Per Husfeldt om deres fremtidsplaner.

Bedsteforældrene tror det bliver en stor demonstration, fordi de har fået enormt mange positive tilkendegivelser. Det er ikke kun venstreorienterede grupper som støtter, slår Karen Vad fast.

Første maj starter Bedsteforældre for Asyl mobiliseringen. De vil dele flyers ud. Derudover har de en bod, hvor man kan købe deres badges og streameres.

„De der har lyst til at være aktive kan melde sig til Bed-

Billede fra en af Bedsteforældre for Asyl's mange demonstrationer

steforældre for Asyl. Ellers vil vi meget gerne have, at så mange som muligt møder op til vores demonstration. Bare det at møde op er jo en manifestation af at man ønsker den her lovgivning ændret,“ siger Per Husfeldt.

Karen Vad peger på, at „de også gerne have at alle hjælper med at distribuere budskabet og gennem deres fagforeninger, gennem deres skoler, deres arbejde og hele deres vennekreds. Kan vi nå rundt er det meget vigtigt. Jeg ved der er psykologer der har henvendt sig til psykologforeningen, der er læger til lægeforeningen, der har været mange forskellige som har sendt det ud og det er heldigt.“

Hvem er Bedsteforældre for Asyl?

Aktionen skabte en del opmærksomhed om Bedsteforældre for Asyl. „Bedsteforældre for Asyl er en bevægelse, som vi kalder os. Vi blev startet for godt to år siden. Siden da har mange støttet op om vores bevægelse. Vi prøver at få gjort politikerne opmærksomme på, at den måde vi behandler vores asylansøgere på er uanstændig og i strid med FN's konventioner, ikke mindst børnekonventionen.

Vi står hver søndag mellem kl. 2 og 3 foran asyllejerne

Sandholm, Aunstrup og Kongelunden for at demonstrere vores utilfredshed. Derudover så laver vi demonstrationer sideløbende. Den 3. tirsdag i hver måned står vi på Kongens Nytorv og uddeler sedler om Bedsteforældre for Asyl og den politik vi demonstrerer imod,“ fortæller Per Husfeldt.

Karen Vad fortsætter med at fortælle, at de også bruger megafon til at råbe deres budskab ud over Kongens Nytorv. „I tirsdags, dagen efter vi havde været i Folketinget, råbte vi det er os bedsteforældre, der er så uartige, at vi går imod Birthe Rønn Hornbechs politik. Da hun ikke vil høre på os, har vi forsøgt at kontakte hende på alle mulige måder. Hun er vred på os, hun vil ikke høre på os, så vi følte os nødsaget til civil ulydigheds-demonstration i Folketinget.“ Karen fortsætter med at fortælle om den sidste faste aktivitet som de aktive bedsteforældre har. Den første tirsdag i hvert måned står de foran integrationsministeriet. „Vi står tavse med skilte og udleverer vores materiale til folk der kommer forbi,“ siger hun.

Alle der vil støtte op om Bedsteforældre for Asyl og den demonstration de er ved at arrangere kan henvende sig til dem på www.bedsteforaeldreforasyl.dk.

JAKOB LAUSCH KROGH

Racisme og klasse

Racisme hænger tæt sammen med klassespørgsmålet. Herskende klasser har altid brugt et del og hersk-princip til at holde sig på magten ved at få de lavere klasser til at slås indbyrdes. Allerede i det gamle Grækenland og i Romerriget fik man de lavere klasser til at føle at det var „os“ mod „barbarerne“. Ved at omtale f.eks. Romerriget som „os“ fik man derved bildt romerske bønder ind, at de havde mere til fælles med kejseren, end med de „barbariske“ bønder de blev sendt i krig imod.

Dengang slaveri var tilladt i USA havde man en masse dårlige undskyldninger for at holde sorte som slaver, bl.a. sagde man at „de“ (sorte) var mere barnlige end „os“ (hvide), et argument som for resten også har været brugt til at nægte kvinder ligger med mænd.

Denne opdeling i „dem“ og „os“ kender man også som dansker i dag. Muslimer, indvandrere, „perler“ eller hvad man ellers kalder „dem“, bliver ofte fremhævet af politikere og medier som en modsætning til „os“ og giver et billede af at „vi“ alle skulle være i samme båd.

Realiteten for de fleste mennesker er dog langt fra sådan. Éns økonomiske forhold har langt større indflydelse på ens hverdag, end ens etniske baggrund. En SOSU'er har langt mere til fælles med en muslimsk SOSU'er end

med f.eks. Mærsk Mc-Kinney Møller.

Éns ophav spiller dog en væsentlig rolle, når man ser på social arv. Utallige undersøgelser viser en stærk tendens til at man selv ender med nogenlunde samme placering i samfundet som ens forældre havde. Flygtninge og indvandrere lever ofte under fattigere vilkår end befolkningen generelt gør. Dette skyldes bl.a. at det er svært at komme ind på arbejdsmarkedet hvis man f.eks. ikke er god til dansk, ikke har en godkendt uddannelse, osv. Derudover kan det være en ulempe hvis man har et navn der ikke lyder dansk, da der også er racisme blandt dem der ansætter folk.

Som følge af disse ulemper, må flygtninge/indvandrere mange gange nøjes med hårde, ufaglærte og dårligt betalte jobs som f.eks. bus- og taxachauffører, rengøring osv. Selvom disse jobs er dårligt betalte, er de dog langt at foretrække i forhold til offentlige ydelser som starthjælp. Starthjælp er en meget lav ydelse det kan være svært eller endda umuligt at leve for, og let kan tvinge folk ud i kriminalitet for at overleve, hvilket man også kan se ud af den overrepræsentation af unge med flygtninge-/indvandrerbaggrund der findes i kriminalitetsstatistikken.

Lidt på samme måde som starthjælpen skræmmer flygt-

ninge/indvandrere til at stille sig tilfredse med dårlige jobs, bliver racismen brugt til at holde resten af befolkningen i ro. Når muslimer bliver fremstillet som en trussel, afleder det arbejdernes opmærksomhed fra den egentlige trussel, nemlig de nedskæringer og angreb mod arbejderklassen som politikere og arbejdsgivere konstant står for. En arbejderklasse som er bange for at miste sit arbejde til polakker, kinesere eller indvandrere er langt lettere at presse end arbejderklasse, som står sammen mod de rige.

I forbindelse med kvindernes internationale kampdag d. 8. marts offentliggjorde det amerikanske *The Insight Center for Community Economic Development* en rapport som bl.a. opgjorde forskellige befolkningsgruppers medianformue, altså folks ejendom modregnet gæld. Ifølge denne, ejede medianen af alle enlige sorte kvinder i USA mellem 18 og 64 år, 100\$. Som kontrast til dette, ejede den hvide mediankvind i samme situation 41'500\$!!! Socialstatistik fra USA kan ikke uden videre overføres til danske forhold, men statistikken viser tydeligt hvor stor indflydelse racisme kan have på folks forhold.

JENS ANDERSEN

FINDES DER STADIG ARBEJDERE I DANMARK

Skal man tro medierne, de politiske partier og akademikere er begrebet arbejderklasse noget fremmed og gammeldags. Disse barske mænd i blå overalls, som arbejder på beskidte fabrikker, eksisterer ikke længere. I dag findes der kun en meget stor middelklasse og en lille gruppe af fattige - hvis vi overhovedet taler om klasse.

Fælles for mange af meningsdannerne med adgang til medierne er, at de har en politisk dagsorden, hvor klasse er ildebet. For det første lever de alle i ghettoer for de velstillede, hvor de omgås andre veluddannede med indkomster på den pæne side af ½ million.

Dernæst så er disse meningsdannere skolet i borgerlige teorier, hvor klasse ikke findes og skel i samfundet kan begynde i muligheder og dygtighed. Samtidig har de en politisk dagsorden, som ikke er forenelig med klasse, da slet ikke arbejderklasse. I deres verden gælder det politiske om at bevare magten og skaffe sig opbakning til den. Betydningfuldt nok abonnerer centrum-venstre også på teorier om, at arbejderklassen ikke eksisterer længere. Socialdemokraterne og SF snakker alene om underklasse/de fattige/de udstødte og så alle os andre, samt de rige. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, som er fagbevægelsens samfundsanalytiske bureau, definerer middelklassen i Danmark til at udgøre 91,3 % af befolkningen. Her befinder mennesker sig med årsindkomster på under 100.000 i samme „middelklasse“ som veluddannede ledere der tjener 400.000. En sådan „analyse“ giver ingen indsigt eller et virkeligt billede af dagens Danmark.

Hvad er klasser

Socialister har altid haft brug for at forstå, hvor vi hører til klassemæssigt. Af den enkle grund at vi gerne vil skabe lighed og forandre verden. Så er det jo nødvendigt at vide, hvem der objektivt set har interesse i at bevare uligheden, og hvem der har interesse i at forandre den.

Marx lagde fundamentet til en teoretisk forståelse af det kapitalistiske samfund og dets klasser allerede for 150 år siden. Han definerede det grundlæggende forhold mellem mennesker som værende bestemt af deres placering i produktionen. Om man enten solgte sin arbejdskraft og via sit arbejde skabte værdierne og derfor blev udbyttet. Eller om man ejede produktionsmidlerne og scorede profitten. Dette var de to hovedklasser, Kapitalejerne og arbejderklassen. Herudover var der bønder, småborgerskab og middelklassen.

Dette grundlæggende forhold eksisterer stadig, selv om meget har forandret sig siden Marx.

På globalt plan er arbejderklassen nu et flertal og bønderne et mindretal. I Danmark er bønderne en svindende minoritet og som regel blevet kapitalister med store produktionsstalde. Småborgerskabet af småhandlende og andre selvstændige er på hastigt tilbagetog, for multinationale overtager deres opgaver. Langt hovedparten af de selvstændige i Danmark er enmandsfirmaer som fx tømreren, der selv vil styre arbejdstiden, og det gør ham ikke til mindre arbejder, idet han ikke udbytter nogen og stadig er tvunget til at sælge sin arbejdskraft.

Middelklassen har derimod forandret sig og er vokset. De er ledere i det offentlige og private og de er højt betalte formidlere af de borgerlige ideer. De lever af at kontrollere os andre og modtager derfor privilegier i form af løn og delvis magt. De store beslutninger og den økonomiske kontrol over værdierne tilhører dog stadig den ene procent som reelt ejer og styrer.

Hvem er arbejderklassen

Hvis vi bruger Marx på en nutidig måde, så kan vi definere arbejderklassen meget konkret.

- Man er tvunget til at sælge sin arbejdskraft for at leve.
- Man har ingen eller ringe indflydelse på de væsentlige ting i sit arbejde.
- Man skaber værdi og udbyttes direkte eller indirekte.
- Man tjener under 400.000

Ingen vil være uenige i, at hovedparten af de 400.000 ansatte i industrien er arbejdere. Ej heller at Byggefagenes 200.000 (murer, tømrer osv) er det. Og heller ikke at de 175.000 i transport og tele er det (lastbilchauffører og callcentre). Næppe heller uenighed om, at en butiksassistent er det. Spørgsmålet er, hvor vi placerer kontorfolket, de offentligt

ansatte og servicearbejderne.

Der er næsten 1 million offentligt ansatte i Danmark. De fleste er kvinder, som hver dag får plejehjem, skoler, hospitaler, daginstitutioner og offentlige kontorer til at fungere. Deres løn er i gennemsnit betydeligt under 400.000. De bestemmer ikke over deres arbejde, og de kontrolleres i hoved og r. De producerer ikke direkte profit (med mindre deres arbejde privatiseres), men de er nødvendige for, at kapitalen og markedet kan optimere deres forbrug af arbejdskraft, infrastruktur og statslig beskyttelse. Skolelæreren og pædagogen er derfor en del af arbejderklassen.

Det samme kan vi sige om den hastigt voksende servicesektor. Ofte bliver den fremhævet som bevis på, at industrisamfundet er væk, og at arbejderklassen dermed er forsvundet. Den danske servicesektor har næsten ½ million ansatte. Langt hovedparten af disse ansatte laver rengøring, kontorservice, kurertjeneste, vikararbejde, bygningservice, postomdeling osv. Funktioner, som tidligere var en del af produktionsvirksomhederne, men som i dag er outsourcet. Kun en mindre del er veluddannede, fx bankfolk og ingeniører. Selv de er at betragte som arbejdere, fordi de ikke reelt bestemmer eller kan sige sig fri for at være tvunget til at sælge sin arbejdskraft.

Kontordamerne er ikke højt lønede, og de bestemmer ikke, hvad de skal taste eller fakturere. De er i høj grad tvunget til at sælge sin arbejdskraft og er indirekte nødvendige for, at de værdier, som der er skabt i produktionen, kan formidles til købere, sælgere, butikker osv. I gamle dage blev kontorpersonalet betegnet som flipproletarer og regnet med. Men vore dages kontordamer er den nye arbejderklasse.

Klassen er køn, kulørt og forandret

Den danske arbejderklasse udgør det store flertal i Danmark. 85 % af befolkningen hører til arbejderklassen, 10-15 % til middelklassen og ca. 1 % er de rige som kontrollerer økonomien.

Den danske arbejderklasse er forandret meget siden Marx. Den er flyttet til byerne. Den er vokset ud over fabrikkerne til kontorer, lærerværelser, banker og universiteter. Kapitalismen er en altopslugende maskine, der inddrager stadig flere dele af vores planet, af den menneskelige krop og tanke i sin hastige jagt på profit. Derfor bliver job og titler, som tidligere gav magt, penge og status, forandret til lønmodtagere, produktive medarbejdere og vidensarbejdere. På trods af at vores levestandard og uddannelsesniveau er stigende, så er det ikke det samme som, at arbejderklassen bliver mindre. Tværtimod.

Det betyder desværre ikke, at der ikke indenfor arbejderklassen er store forskelle. Dele af den danske arbejderklasse arbejder for meget lave lønninger og med stor jobusikkerhed. Hundretusinder arbejder for under 200.000 om året i butikker, callcentre, med rengøring og i anden serviceindustri. En stor del af dem er indvandrere, som på grund af diskrimination og racisme er endt på bunden af det danske arbejdsmarked. Ofte er disse servicearbejdere usynlige for medier og meningsdannerne, fordi indvandrere kun opfattes som farvede, ikke som arbejdere.

I dag har den danske arbejderklasse også skiftet køn. Det er kvinderne, som udgør

flertallet, som har det hårdeste arbejde og er fortroppen.

Når meningsdannerne postulerer, at arbejderklassen er død, så er deres billede af arbejderklasse de mandlige smede ude fra skibsværftet, som kommer marcherende i blåt arbejdstøj. Men sådan er det ikke i dag.

I nutidens danske arbejderklasse er det kvinderne, som tager teten. I de sidste års strejker er det kvinderne, som har været i gang. SOSU'erne, pædagoger, sygeplejersker strejkede i 2007-2008. Arbejderdemonstrationer i de sidste mange år har været domineret af offentligt ansatte kvinder. Til denne overenskomst var det kvinderne fra HK-privat, der massivt stemte nej til overenskomsten, mens smeden i det blå arbejdstøj forskræmt bøjede sig for arbejdsgiverne.

Verden er forandret siden Marx snakkede om arbejderklasse. Marx er ganske vist død, men det er arbejderklassen ikke. I Danmark lever hun i bedste velgående. Hun er bare blevet mere moderne og følger med tiden.

MARTIN BAGGE JOHANSEN

Man behøver ikke have blåt Kansas arbejdstøj på for at være arbejder

HVEM ER DEN HERSKENDE KLASSE?

I nutidens samfund er de to største klasser defineret ud fra deres position i kapitalismens produktionsproces: hvem udnyttes, og hvem udnytter.

De to hovedklasser er **borgerskabet** – som er den klasse, der ejer og kontrollerer produktionsmidlerne og det arbejde, arbejderne producerer. De køber arbejdskraft, maskiner, bygninger, råstoffer etc. Den anden er **arbejderklassen** – som er tvunget til at sælge sin arbejdskraft til arbejdsgiverne, og dermed mister kontrollen over sit arbejde.

Marx og Engels beskrev, hvordan borgerskabet, som startede som en revolutionær klasse, efterhånden blev en bremseklods for udviklingen, og hvordan det alene var arbejderklassen, der var i stand til at sikre udviklingen til gavn for hele menneskeheden. Marx skrev:

„Borgerskabet har spillet en højst revolutionær rolle i historien. Først borgerskabet har vist, hvad menneskeligt arbejde kan frembringe.“

Kapitalismen er den første produktionsmåde, som i perioder har været i stand til at afskaffe sult, nød og sygdom.

Men han tager samtidig fat i kapitalismens uhyrligheder: „Det moderne samfund ligner troldmanden, der ikke længere er i stand til at beherske de underjordiske magter, han har manet frem.“

Det, han hentyder til, er, at kapitalismen har sine egne love, som mennesket ikke kan styre. Det er de kriser, „som ville have forekommet alle tidligere epoker at være rent vanvid“ – nemlig overproduktionskriser.

Konkurrencen tvinger dem til at producere mere, end de kan afsætte – de kan ikke løse dem med deres snak, om at vi skal producere os ud af kriserne. Det betyder blot, at de næste kriser bliver dybere.

Borgerskabet er ganske enkelt ikke egnet til at være herskende klasse.

Rig på alt

I Danmark udstiller og praler de rige hverken med deres rigdom eller magt, undtagen ved særlige lejligheder. Ofte nævner medierne ikke de rige som en klasse med umådelig magt og rigdom, men foregøgler billedet af, at i Danmark er vi alle relativt lige. Det er kun i udlandet at de „rigtige“ kapitalister findes.

Men der findes en stinkende rig overklasse – også i Danmark.

De rige er rige i enhver betydning: de tjener godt, de kan vælge og vrage i dagligdagen uden smålig skelen til pengepungen, og de har en fuldstændig social sikkerhed.

De har magt: de sidder enten direkte på beslutningerne, eller også foregår samfundets beslutninger efter hensynet til ejendom, profit og markedet, hvilket er i deres interesse. Og de kan være rimeligt sikre på at videregive privilegierne til deres børn. Kernen i denne gruppe er de, som ejer, og de, som kontrollerer kapital i stor målestok. Det drejer sig højest om 1 pct. af den voksne befolkning.

Rigdom er selvfølgelig relativt, men hvis vi går ud fra, at et ubekymret liv i luksus kræver et fast arbejde med høj løn og pension, formue i fast ejendom og værdipapirer, så er det få mennesker.

Den rigeste tiendedel svarer til 330.000 personer (befolkningen 20-66 år).

Inden for denne gruppe er udsvingene også meget store.

Kun 35.000 personer, ca. 1 pct., tjener mere end 500.000 for skat, og kun 2000 personer mere end en million.

Det er som regel husstandsindkomsten, som bringer de fleste op i den rige tiendedel, fordi de højtlojnnede bor sammen (kun 24.500 familier har en husstandsindkomst på mere end 750.000 årligt eller 62.500 pr. md.). Samtidig skal man huske på, at med en høj løn følger en god pension og ofte en del frynsegoder som fri bil, telefon, pc'er, repræsentation, ferier osv.

De riges magt

Bag den demokratiske facade kontrollerer den herskende klasse samfundet. Først og fremmest gennem kontrollen med kapitalen, men også gennem direkte og indirekte kontrol med staten.

En lille gruppe kontrollerer de største og mest centrale dele af kapitalen i Danmark. De 200 største virksomheder, som indbefatter samtlige dominerende virksomheder inden for industri, handel og service, omsatte for 714 mia. kr. i 1994 ud af en samlet omsætning på 1693 mia. kr. for private virksomheder.

Myten om Danmark som de små og mellemstore virksomheders paradys, hvor enhver kan komme til fadet med lidt iværksætterånd, må hermed punkteres. Graden af kapitalkoncentration er tiltagende, og det bliver stadig færre mennesker, som reelt styrer priser og udviklingen i de enkelte brancher.

De 15 største banker, forsikringsselskaber, kreditforeninger og pensionsfonde sidder på 90 pct. af alle kapitalstrømme og ejer hovedparten af obligationerne. Lægger vi hertil de centrale embedsmænd og direktører i store offentlige virksomheder, så har vi kernen i den herskende klasse. Disse folk sidder ikke blot i deres virksomhed, men er gensidigt repræsenteret i hinandens bestyrelser, og kan således beherske den danske økonomi.

Magtens netværk

Den herskende klasse udøver ikke magten alene gennem direktør- og bestyrelsesposter. Der eksisterer en række formelle og uformelle grupper, som er de tværgående magtcentre.

De mest synlige magtcentre er arbejdsgivernes organisationer, DA, Dansk Industri og Finansrådet m.fl. De er de enkelte kapitalgruppers talerør og direkte modspiller til arbejderklassens organisationer. De fungerer også som en intern ideologisk indpisker og sørger for en formel hierarkisk opdeling af de enkelte kapitalområder.

Mere usynlig er de uformelle grupper og loger.

Traditionelt har logevæsenet været af stor betydning, hvor

hvert fag har haft sin loge, og en række større loger har fungeret på tværs. Gennem de seneste år har den herskende klasse især benyttet sig af VirksomhedsLedergrupper (VL-grupper), som er fri for logernes ritualer og hierarki.

Disse for offentligheden lukkede grupper er selvstændige, og de optager kun „ligeværdige“ medlemmer. I dag er det nok her den stærkeste koncentration af de vigtigste personer i erhvervskredse, medier, justitsvæsen, offentlige institutioner og politikere befinder sig.

Kontrol med statsapparatet

Den herskende klasse udøver ikke blot en indirekte indflydelse på staten og lovgivningen. De er medlemmer af Det konservative Folkeparti og det liberale Venstre, men har overladt den politiske scene til professionelle typer, så deres indflydelse ikke synes af for meget.

Folketingets beslutninger er også direkte påvirket af kapitalen.

Mest kendt er naturligvis Mærsk McKinney Møllers direkte linie til regeringen med vetoret og krav på fastholdelse af særregler såsom gratis udnyttelse af undergrunden og fritagelse for regnskabspligt. For de centrale dele af kapitalen gælder indflydelsen gennem lobbyvirksomhed og den direkte repræsentation, de altid har i samtlige kommissioner.

Kontrol med medierne

Almindelige menneskers mulighed for indsigt i magten går oftest gennem medierne.

De påstår selv, at de er uafhængige, men sandheden er, at de er direkte kontrolleret af kapitalen.

De store bladhuse Berlingske, Jyllandsposten og Politiken bekender sig alle til kapitalens partier, de kontrollerer alle de store dagblade og næsten samtlige lokalaviser. Ugebladenes giganter Gutenberghus og Aller ligger i holdninger langt til højre og sidder på størsteparten af markedet.

DR (TV og radio) og TV2 er bundet til den herskende klasse gennem direkte politisk kontrol. Men de fungerer på markedets vilkår og styrer mere og mere efter konkurrencen fra de udenlandske kommercielle tv-producenter.

De riges sociale netværk

Myten om Nørrebrodrengen, der blev milliardær, har meget lidt hold i virkeligheden.

Selv om medierne ofte bringer eksempler herpå, så er 9 ud af 10 i den herskende klasse indavl. En række sociale funktioner sikrer dette.

De rige opdrager deres børn til at være individualister, ledere og acceptere uligheder som naturgivent. Denne ideologiske ballast sikres, fordi de rige samler sig i ghettoer, som f.eks. Gentofte Kommune og Rungsted Kyst. De omgås som regel kun andre rige, hvorved børnene opfatter deres rigdom som naturligt, fordi det er det eneste, de er fortrolige med.

De sociale skævheder i uddannelsessystemet er lige så store i dag som i 30'erne. 75 pct. af de riges børn får en videregående uddannelse, mens 15 pct. fra arbejderklassen får en.

Herefter skal de starte en erhvervmæssig karriere. De indbyrdes sociale forbindelser spiller her en afgørende rolle, fordi de sikrer de rige unge de rigtige jobs i de rigtige firmaer. Som en naturlig følge af et liv med andre fra den herskende klasse, så gifter de sig med hinanden, hvormed ringen er sluttet og kan begynde forfra.

DENNE ARTIKEL ER ET REDIGERET UDDRAG AF PJECEN „DANMARK – ET KLASSESAMFUND“ (1999) AF JAKOB NERUP. KAN KØBES PÅ WWW.MODSTAND.ORG

Den herskende klasse er til trods for sin store rigdom og magt ikke almægtig, men dybt afhængig af arbejderklassen. Uden arbejdskraften, hvad enten den er fysisk eller mental, ligger samfundet øde. Uden arbejderne står fabrikkerne stille, kraftværker går i stå, der er ingen undervisning, aviser udkommer ikke.

Denne afhængighed af arbejderklassen er kapitalisternes store svaghed. Det opdagede Marx allerede i Paris i 1844, og denne indsigt er lige så vigtig i dag, som på Marx' tid. Mange siger ganske vist, at arbejderklassen er ved at forsvinde. Men udviklingen siden Marx har ikke mindsket kapitalens afhængighed af arbejdskraft. Kapitalismen og produktionen har ændret sig, og dermed har arbejderklassen også ændret sammensætning. Kapitalen er i dag lige så afhængig af arbejdskraften som for 166 år siden. Og modsat dengang er arbejderklassen i dag den største klasse globalt.

Marx pointerede også, at der findes en modsætning mellem kapitalen og arbejderklassen, som ikke kan løses indenfor kapitalismens rammer. Modsætningen består i, at kapitalen vil have mest muligt arbejde for så få kroner som muligt, mens arbejderne vil nøjagtigt det modsatte. Dette er en konflikt, som rejser sig hver eneste dag mellem arbejdere og kapitalen. Overklassen kan ved en kombination af betaling, overtalelse og tvang regulere konflikten, men aldrig slippe af med den. I denne permanente konflikt så Marx kilden til et socialt oprør, som kunne erobre magten fra kapitalen. Og igen og igen har Marx iagttagelse vist sig at holde stik: Historien er 'en klassekampens historie', med 'traditioner for antikapitalisme', dvs. den historiske logik, at kapitalismen som system med udbytning, undertrykkelse og krise har 'skabt' sin egen modstander: arbejderklassen, dens organisationer, bevægelser og sociale kampe og krav.

Ydermere pegede Marx på, at kapitalen ikke blot skaber arbejderklassen, den er også med til at forene arbejderne. Med udviklingen fra små virksomheder til fabriksproduktion har kapitalen koncentreret store grupper af arbejdere. Men dermed forøger kapitalen risikoen for, at arbejderne bliver bevidste om deres fælles interesser og slutter sig sammen.

Men Marx' vigtigste pointe i at pege på

KAPITALISMENS 'SVAGE LED' ER ARBEJDERKLASSEN

Enhver nok så lille strejke gi'r glimtvis en forklaring på, hvorfor arbejderklassen er central. Og i det øjeblik arbejderklassen sætter samfundet i stå gennem massestrejker er vi tæt på en simpel, men fundamental forklaring: den herskende klasses afgørende svaghed er, at den er dybt afhængig af arbejderklassens hænder og hjerner. Det er arbejderne der skaber værdierne i samfundet, og det er arbejderne, der er de mange.

arbejderklassen som drivkraft i kampen for socialisme var, at en arbejderrevolution ikke blot ville bringe arbejderklassen til magten, den ville transformere hele samfundet. Han

pegede på, at i alle tidligere revolutioner var en ny klasse kommet til magten for at omforme samfundet efter dets egne interesser. I de borgerlige revolutioner havde

borgerskabet ganske vidst gjort sig til talsmænd for hele 'folket' og for universelle værdier om frihed og lighed. Men som en klasse, der byggede sin rigdom på privat ejendomsret og kontrol over produktionsmidlerne, så var det klart, at det kapitalistiske samfund ikke ville afskaffe klassesdelingen, men blot omforme den.

Arbejderklassen kan derimod kun erobre magten ved at ophæve den private ejendomsret. Når vi taler om kontrollen over produktionsmidlerne, så har arbejderne ingen *private* interesser at varetage. Arbejderklassen har i modsætning til kapitalisterne ingen klasse under sig, som den skal leve af. Derfor vil et samfund, hvor arbejderne har magten, være et samfund, hvor det er de samme mennesker, der både kontrollerer og udfører produktionen.

Arbejderklassens centrale våben i kampen for at forandre verden er strejken. Igennem strejker på masseplan vil arbejderne opleve hvilket magtpotentiale de har når de kæmper. De vil opleve, at de selv kan drive og styre samfundet til det store flertals bedste – dem selv og andre undertrykte og udbyttede.

Strejkeorganiseringen vil danne arbejderklassens ramme for organiseringen af morgendagens statsform. I den mest udviklede form viser historien siden Petrograd Sovjetten i 1905, at der er tale om arbejdsråd, som direkte repræsenterer de mennesker, som producerer varer og tjenesteydelser i samfundet.

Arbejdsråd er centrale i kampen for at erstatte kapitalismen med et socialistisk samfund, fordi arbejderne gennem rådene kan beslutte at stoppe produktionen – eller sætte den i gang for deres egne mål.

Men arbejdsrådene er også det nye samfunds byggesten, som arbejderne kan bruge til at kontrollere produktionen og samfundet som helhed efter deres egne behov. Rådene er samtidig en mere demokratisk styreform end det parlamentariske demokrati, fordi de forener den politiske og økonomiske magt.

Derfor vil en arbejderrevolution være begyndelsen til at ophæve al klassesdeling. Og det var derfor, at Marx i arbejderklassens kamp så ikke blot midlet til arbejdernes egen frigørelse, men til hele *menneskehedens*.

HANS ERIK MADSEN

Klassekamp og klassebevidsthed

Når socialister som noget ganske givet, siger at arbejderklassen er den revolutionære klasse, og samtidig siger at socialisme er arbejderklassens objektive interesser - så rejser det ganske naturligt spørgsmålet: Hvorfor har den så ikke lavet socialisme for længe siden?

Karl Marx, beskriver ikke kun arbejderklassen som den revolutionære klasse i kapitalismen. Han brugte to forskellige begreber i sin beskrivelse af arbejderklassen - „an sich“ og „für sich“. Begreber der kan oversættes til at arbejderklassen dels er en klasse „i sig selv“ og dels kan være en klasse „for sig selv“.

Arbejderklassen i sig selv

Arbejderklassen i sig selv består af alle der er nødt til at sælge deres arbejdskraft, fordi de ikke kontrollerer produktionsmidlerne. Alle arbejdere er en del af arbejderklassen i sig selv, hvad enten de vil være ved det eller ej.

Arbejderklassen i sig selv er et objektivt forhold.

Men i dagligdagen er der mange arbejdere der ikke opfatter dette forhold som afgørende, fordi vores ideer påvirkes voldsomt af magthaverne, der gennem medierne, uddannelsessystemet osv. griber kraftigt ind i den måde vi ser samfundet og os selv på. Samtidig har det enkelte medlem af arbejderklassen ikke mulighed for at ændre grundlæggende på samfundet og sine egne livsbetingelser alene. Fordi den enkelte arbejder ikke kan se muligheden for at ændre samfundet udvikler hun individuelle småborgerlige idealer og ideer. Men det betyder ikke at hendes ideer ikke kan ændres. Hvis det var tilfældet, ville pludselige strejkebevægelser og venstreskred være umulige at forklare.

Arbejderklassen for sig selv

Arbejderklassen i sig selv er i modsætning til kapitalisterne, der ejer produktionsmidlerne.

Modsætningerne er mange, dels størrelsen på lønnen og arbejdstiden, dels om arbejderklassens skattebetaling skal gå til velfærd for alle eller til militær og bankstøtte. Modsætningerne betyder at der fra tid til anden kommer kampe – demonstrationer, strejker og opstande. Strejker er en yderst demokratisk proces og handling. Det at sætte en strejke i gang kræver såvel debat som et flertal og en aktiv handling. Det er også gennem videreudviklingen af demokratiet under strejker at arbejderklassen kan udvikle et socialistisk demokrati. Samtidig betyder selv små strejker eller demonstrationer at modsætningen mellem arbejdere og kapitalister bliver tydeligere. På den måde kan kampe være det der transformerer arbejdere fra at være klasse i sig selv til at være klasse for sig selv.

Med andre ord forudsætter det at være klasse for sig selv en kollektivitet og en handling, eller i det mindste en bevidsthed om klassens eksistens, og betydningen af at der eksisterer klasse modsætninger i samfundet.

Derimod forudsætter det ikke handling og/eller revolutionær bevidsthed at arbejderklassen eller dele af den kan være klasse for sig selv.

Det er de konkrete erfaringer der former klassebevidsthed, men erfaringer der ikke organiseres kollektivt fordampes, og arbejdere der tidligere har kæmpet, kan falde tilbage i opgivende individualitet. Det er derfor socialister hele tiden påpeger at arbejderklassen gennem kampe har opnået forbedringer, på modsætningerne mellem arbejdere og kapitalister og på mulighederne for at vinde nye kampe.

FREDDIE NIELSEN

SF'S RETSPOLITIK

– ET OVERRASKENDE SKRIDT TIL VENSTRE?

Retspolitikken er et af de områder, hvor SF er blevet kritiseret mest for at dreje til højre. Alligevel har højtstående SF'ere ved flere lejligheder hævdet, at den nye linje faktisk er mere venstreorienteret og „klassebevidst“. Deres argument lyder, at kriminalitet også rammer „almindelige mennesker“, og at disse mennesker har krav på tryghed. Derfor skal venstrefløjen være klar til at kræve hårdere straffe, fordi den ellers risikerer at beskytte forbryderen på offerets bekostning. Ingen har dog kunnet forklare, hvordan højere straffe gavner offeret, når gerningsmanden i fængslet ofte bliver mere kriminel end før. Desuden er kriminaliteten faktisk ikke steget i de sidste 25 år. Når politikerne alligevel igen og igen kræver hårdere straffe, skaber det derfor ikke større tryghed, men blot øget frygt for kriminalitet.

En mere klassebevidst politik?

I virkeligheden afslører SF's nye politiske linje en total blindhed over for retssystemet som en grundpille i det kapitalistiske klassesamfund. Som man kan læse i Grundloven, bygger retssystemet på den private ejendomsret, dvs. kapitalismen. Den skaber social, økonomisk og kulturel ulighed, og derfor kan der ikke være lighed for loven i det nuværende kapitalistiske samfund. F.eks. straffes milliardæren og den fattige formelt set ens for tyveri, selvom deres handlemuligheder har været ekstremt ulige fordelt. Det betyder i praksis, at den fattige relativt set straffes hårdere. Desuden har milliardæren råd til en dyrere advokat, ligesom dommerne, der oftest er født som en del af borgerskabet, aldrig har stået i en situation som den fattige, der „vælger“ kriminalitet. Når SF fremover vil fokusere mere på forbryderens „personlige valg“, er det derfor ikke en mere „klassebevidst“ politik. Og hårdere straffe øger den klasseundertrykkelse, som er indbygget i selve kapitalismens juridiske system.

Et resultat af parlamentsfiksering

SF's højredrejning, f.eks. på retspolitikken, er et resultat af

SF's viser med sin nye politiske linje en total blindhed over for retssystemet som en grundpille i det kapitalistiske klassesamfund.

partiets grundlæggende strategi. SF har altid forestillet sig, at socialismen kunne gennemføres gennem Folketinget, hvor kapitalisterne fredeligt ville acceptere at få frataget deres virksomheder. Som følge af denne parlamentetsfiksering har SF altid betragtet det som utænkeligt, at socialismen kunne gennemføres uden Socialdemokraterne. Men siden starten af 1970'erne har den kapitalistiske verdensøkonomi været inde i en relativ nedgang, som de gentagne finansielle bobler ikke har ændret grundlæggende ved. De socialdemokratiske partier ønsker ikke at bryde med kapitalismen, og derfor har de haft sværere ved at skaffe befolkningen økonomiske forbedringer. De er derfor rykket til højre, og SF er langsomt, men sikkert, fulgt med de danske socialdemokrater i deres vandring mod midten. Heldigvis behøver venstrefløjen ikke

rykke til højre for at få magten. Det 20. århundredes historie giver utallige eksempler på, at der kan opbygges udenomsparlamentariske bevægelser, med deres egne demokratiske institutioner, som potentielt kan erstatte kapitalismen, dens parlament og stat med et socialistisk samfund. Det sås bl.a. i Rusland 1917, Spanien 1936-37, Ungarn 1956, Frankrig 1968, Portugal 1974-75 og Polen 1980-81. Senest så vi det i Bolivia i 2006, hvor en folkelig opstand tvang den borgerlige præsident Mesa fra magten. Der er absolut ingen grund til at tro, at det samme ikke kan lade sig gøre i Danmark. Men det kræver, at venstrefløjen opgiver sin parlamentsfiksering.

LARS HENRIK CARLSKOV

Byggefagenes Samvirke kræver klimajobs

Socialistisk Arbejderavis har talt med Anders Olesen om Byggefagenes Samvirkes plan. Planen vil være med til at løse arbejdsløsheden og klimakrisen.

Hvad går planen for klimajobs ud på?

Med planen får vi løst flere problemer på én gang: den permanente klimakrise – 40% af den CO₂, der er i vores atmosfære, stammer fra bygninger – og samtidig får vi sat beskæftigelse i gang. Det er en rigtig god kriseløsning, fordi den ikke koster skatte kroner.

Den finansiering, vi foreslår, er, at man for hver enkelt bygning vurderer, hvor lang tilbagebetalingstiden er i forhold til den investering, der skal foretages for at få lavet klimarenovering, og på baggrund af det opstiller en finansiering. Med baggrund i en sådan rapport om den enkelte bygning udsteder staten en statsgaranti på et lån, hvor tilbagebetalingen af lånet foregår ved at bruge de penge, der spares på energien til den pågældende bygning. Den enkelte ejer af bygningen kommer ikke af med flere penge – man flytter bare udgifterne til energi over til renter og afdrag på lån. Og med statsgaranti låner kreditforeningen pengene ud. Det er ikke staten, der skal ud med pengene, det er kreditapparatet.

Hvis man kigger samfundsøkonomisk på det, er der ikke blot tale om et nulbudget for det offentlige, det er rent faktisk en indtjening, fordi man sparer arbejdsløshedsunderstøttelse og får mere i skatter og moms. Der vil være et positivt provenu på ca. 300 mio. kr. hvert år pr. mia., der anvendes til klimarenovering.

Når det er en så god idé, hvorfor er den så ikke blevet gennemført?

Min tanke er, at regeringen ikke er interesseret i at bekæmpe arbejdsløsheden i byggebranchen – det er meget fordelagtigt at have mange ledige, det giver et lønpres osv. Eller at regeringen ikke er reelt interesseret i at spare på olie- og kulforbruget, fordi man er lidt i lommen på producenterne af energien. Vi har sendt vores forslag til

samtlig partier og til klimaministeren, da hun tiltrådte, og sagt, at hvis hun var interesseret, vil vi gerne deltage i møder, men vi har ikke fået nogen reaktion. Vi har til gengæld fået positive tilbagemeldinger fra Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten, som har sagt, de synes, det er en god plan.

I England har fagforeningen og klimabevægelsen også gang i en kampagne for klimajobs. Men Labour-regeringen hører ikke på dem og har bl.a. lige tilladt, at en Vestas-fabrik lukker. Hvordan skal man sikre at blive hørt under en socialdemokratisk regering?

Vi vil presse på for at have fokus rettet på de nødvendige initiativer, som kan beskytte klodens klima og skabe beskæftigelse. Vi skal have skabt et fagligt og politisk pres, det er det, der skal til.

Vi arbejder på at få skabt en kreds af faglige organisationer inden for alle grene af byggeriet – arkitekter, ingeniører, byggefolk, arbejdsgiverne, der jo også er trætte af, at der ikke er noget byggeri i gang – for at få presset nogle beslutninger igennem. Vi er også indstillede på at arbejde sammen med miljø- og klimabevægelsen for at kunne sætte en anden dagsorden, der hedder beskyttelse af kloden. Og det er en kombination af presset begge veje fra, der efter min opfattelse kan sikre, at der kommer så massivt et folkeligt pres for at få det her gennemført, at det bliver til noget.

Hvordan kommer vi fra kampen for klimajobs i byggebranchen til kampen for 100.000 klimajobs, som hele fagbevægelsen, klimabevægelser og andre samarbejder om?

Vi har haft et møde med Klimaforum og aftalt, at vi vil arbejde sammen om at få skabt forbindelsen mellem fagbevægelsen og klimabevægelsen, sådan at vi ikke kun kigger på byggeriet, men også på fødevarer, transport osv. Den 20. maj er et stiftende møde i en paraply for Klimabevægelsen, og det vil vi deltage i.

Se mere på Byggefagenes Samvirkes hjemmeside: www.bygsam.dk. Kom til møde den 20. maj kl. 19.00 i Salen, Lyrskovsgade 4, 3. sal <http://gnbo.klimaforum.org/>

CHRISTINE BERGEN

De multinationale selskaber betaler ikke skat

Kellogs, Nestlé, IBM og mange flere multinationale selskaber betaler ikke skat i Danmark. I alt snyder de multinationale for mellem 7 og 14 milliarder i skat.

Nestlé har ikke betalt skat i Danmark siden 1996. Da Nestlé fremlagde regnskab for 2008 skrev Berlingske Tidende:

„Der var en p.t. sjælden optimisme at spore, da forbrugsvarekæmper Nestlé i går kom med regnskab for 2008. Salget gik ti pct. frem, og overskuddet blev forbedret med 69 pct. til 18 mia. schweizerfranc.“

I Danmark havde Nestlé en omsætning på 536 millioner i 2008.

Skatteminister Troels Lund Poulsen, siger han vil fremlægge en plan, så de multinationale skattesnydere kommer til at betale. Men i virkeligheden har regeringen gjort det modsatte. I 2005 blev den kommunale og statslige skatteforvaltninger fusioneret, og 3.200 ansatte blev fyret.

Dengang var der ca. 10.000 ansatte i Skat, i 2012 vil der ca. være 6.800 ansatte. Fyringerne hos Skat gøre det alt andet lige sværere for Skat at sikre, at de multinationale betaler skat.

Se mere om de multinationale selskabers skattesnyd på Enhedslistens kampagne-hjemmeside: www.multinasserne.dk

FOA i front mod fyringsplaner

FOA indkalder alle afdelinger og tillidsrepræsentanter til stormøde om regeringens plan om at fyre 8000 - forbundet opfordrer den øvrige fagbevægelse til at gå med i samlet front mod nedskæringer. Det ser foreløbigt ud til, at blandt andre DLF, BUPL, HK-Kommunal og SL bliver medarrangører

- Kommunerne og landets borgmestre har ubetinget ret, når de peger på, at det bliver kerneydelserne i velfærdssamfundet, der rammes af de nye nedskæringer, siger forbundsformand Dennis Kristensen.

Samtidig inviterer FOA den øvrige fagbevægelse til at være medarrangører af enten dette eller tilsvarende møder, så der kan dannes en front mod fyringsplanerne, som vil ramme børn, elever og ældre hårdt i kommunerne.

- Desværre har regeringen snodet pengene op på skattelettelser. Regningen for finansfolkens vilde ridt op gennem grådighedens årti skal nu sendes videre til ganske almindelige danskere, der modtager den offentlige sektors velfærds- og serviceydelser. Det bør vi være nogen, der træder op imod, siger Dennis Kristensen.

- Først lød regeringens bud på nulvækst. Fremover bliver det ændret til negativ vækst - det vi andre kalder nedskæringer. Den barske sandhed er, at hvis man ville opretholde den ældreservice, vi kender i dag, så burde væksten på ældreområdet samlet set være på omkring otte procent de kommende tre år, siger han.

Flere fyringer på vej

- Situationen er dramatisk, fordi regeringen allerede nu annoncerer tusinder af fyresedler og nye milliardbesparelser. Og det sker oven i købet i en situation, hvor regeringen stadig mangler at udmønte 10 af sine 24 sparemilliarder for at leve op til sin egen målsætning om EU-konvergens. Vi risikerer helt åbenbart, at der kommer endnu flere fyringer, siger Dennis Kristensen

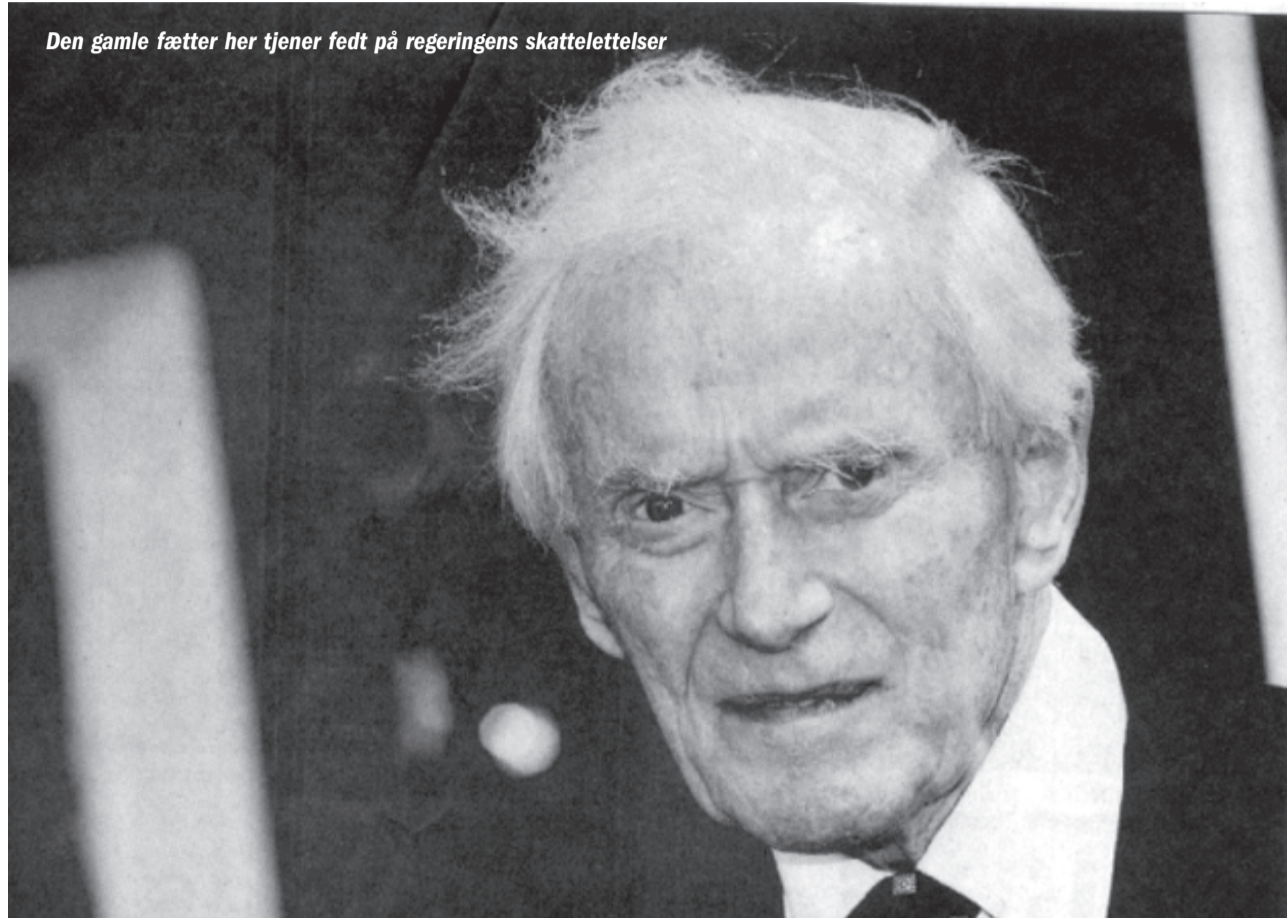
København er også på banen

Fællesrepræsentationen i Københavns Kommune (KFF), som repræsenterer ca. 44 organisationer i Københavns kommune, har også planer om aktiviteter vent mod regeringens minimalstatspolitik.

- Københavns kommunale ansatte vil skabe et massivt pres på de københavnske politikere, om ikke at indgå en aftale med regeringen der udsulter den kommunale velfærd. Vi vil både mobilisere vores medlemmer for at skabe en alliance med centrum-venstre partierne i Borgerrepræsentationen og samtidig skabe et pres på regeringen. Så inden den 12.-13. juni vil velfærdsbevægelsen være i bevægelse i København, siger Jan Hoby, næstformand i LFS

STOP NEDSKÆRINGERNE LAD DE RIGE BETALE FOR KRISEN

Den gamle fætter her tjener fedt på regeringens skattelettelser

Nu er krisen over os, og ifølge Lars Løkke er det nu, vi skal udvise „økonomisk ansvarlighed“. Derfor fortalte han efter et regeringsseminar om sin plan om at smide i alt 20.000 kommunalt- og statsansatte bag i arbejdsløhedskøen, hvorfra håbet om at finde et nyt job er forsvindende lille.

Løkke og de folk, hvis interesser han varetager, bruger den økonomiske krise til at intensivere angrebene på arbejderklassen. Arbejdsgiverne har brugt krisen til at true arbejderne til at acceptere de historisk dårlige overenskomster for privat ansatte - overenskomster, som uden tvivl vil smitte af på de nye overenskomster for offentligt ansatte, der skal på plads i 2011. Hvad enten man er offentlig eller privat ansat kan man - hvis ikke lige man er blevet fyret - se frem til dårligere løn og forringede arbejdsforhold. Når Løkke taler om „økonomisk ansvarlighed“ mener han, at han vil skære ned på fælles goder for at give til de få.

„Økonomisk ansvarlighed“ betyder lønnedgang for almindelige arbejdere og massive forringelser i den velfærd, som kommer arbejderklassen til gavn.

Og mens Løkke taler om, at vi alle må spænde livremmen ind, giver han gladeligt skattelettelser til de rigeste (alene i år koster disse skattelettelser 54 mia. kr. ifølge Frank Aen). Samtidig med at multinationale ikke betaler skat for 14 mia., og der gives milliarder i støtte til banker. Derudover er pengene beder brugt på velfærd end til indkøb af nye våben, til en beskidt og imperialistisk krig i Afghanistan, som gang på gang overskrider budgettet.

Men regeringen er presset, den er klar over, at nedskæringerne er upopulære. Derfor prøver de at skyde ansvaret for nedskæringerne over på EU, regionerne eller kommunerne. Frem til 2013 vil regeringen spare 24 mia. kr., angiveligt

for at leve op til EU's konvergenskrav. Konvergenskravet bestemmer den tilladte størrelse på statsgælden, og de lande, der er med i euroen, er underlagt dette krav. Når regeringen henviser til konvergenskravet for at retfærdiggøre deres nye nedskæringer, er det både ukorrekt og en hån mod den smule demokrati, vi trods alt har - det centrale argument for at stemme euroen ned, var netop, at det kunne betyde, at EU ville tvinge nedskæringer igennem.

Hospitalet er blevet kastet ud i en voldsom sparerunde, og endnu én er på vej - underskuddet i Region Hovedstaden for 2009 blev 60% højere, end embedsmænd beregnede for få måneder siden. Men her trækker regeringen bare på skuldrene og giver regionerne skylden - selvom regionerne økonomisk er helt afhængige af regeringen.

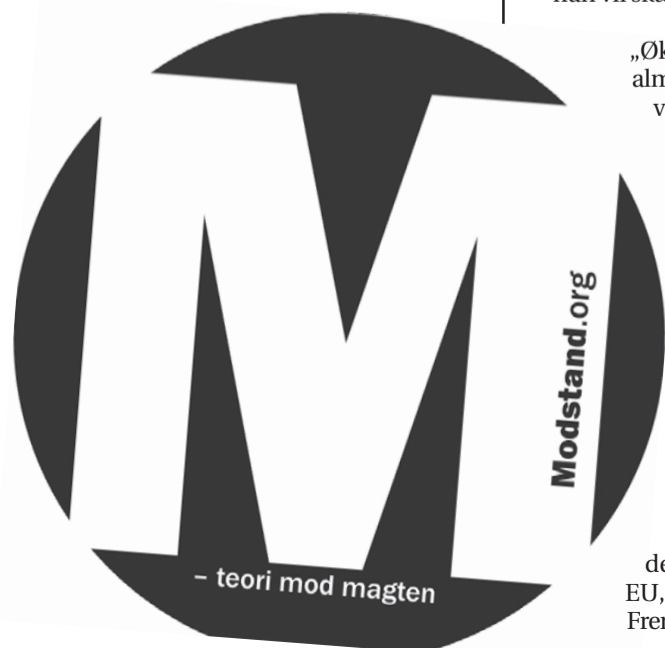
Af de 24 mia., der skal spares frem til 2013, har regeringen nu fastlagt, at de 10 mia. kr. skal komme fra staten (6 mia.) og kommunerne (4 mia.). Når kommunerne spørger, hvordan de kan spare så mange penge uden at forringe velfærden drastisk, henviser Løkke til kommunalt selvstyre og skubber dermed ansvaret fra sig.

Når regeringen så påstår, at man kan spare millioner af kroner på administration uden at forringe velfærden, og Odense Kommune beder om dokumentation for det, sender finansministeriet dem et stykke papir, hvor alle beregningerne er overstreget med sort sprit tusch!

Regeringen og DF vil ikke stoppe her med at ødelægge vores velfærd. Der er stadig en besparelse på 14 mia. kr., de ikke har sat adresse på endnu, og Dansk Industri er også med på endnu flere nedskæringer - de kalder regeringens spareplan for „uambitiøs“!

Hvis vi vil stoppe dem, må vi give dem massiv modstand. FOA har taget det første skridt. De har inviteret deres afdelinger, tillidsmænd og resten af fagbevægelsen til et stormøde med det formål at danne en front mod regeringens nedskæringer.

CHRISTINE BERGEN

EN KVINDE BLANDT KRIGSHERRER

Malalai Joya

**Malalai Joya,
Min lykkes fjender –
Afghanistans
modigste kvinde.**

**336 sider 278 kr.
Udkom på dansk
12. marts 2010,
hos Forlag Verves**

roller.

Malalai Joya vakte postyr allerede i 2003, da hun som delegeret under den FN-arrangerede konference om forfatningsskrivelsen i Kabul, kaldte krigsherrerne forbydere og krævede dem stillet for en domstol. Mikrofonen blev slukket og det blev hendes tid i parlamentet frem til 2007, hvor hun blev bandlyst, fordi hun sammenlignede institutionen med en zoologisk have.

Joya er en kvinde med oddsene i mod sig, men som har valgt at kæmpe videre trods adskillige attentatforsøg, trusler og censur. Desværre er bogen ikke opdateret siden 2008 og starten af 2009, så man får ikke muligheden for at læse hvorvidt hun stiller op til parlamentsvalget til efteråret.

Der tegnes et billede af en afghansk modstandsbevægelse og -følelse i landet, som mange i Vesten formentlig ikke anede eksisterede. Joya gør specielt i de sidste kapitler opmærksom på, at hun ikke ønsker afghanernes frihed serveret for dem af udefrakommende magter, men at den må skabes af afghanerne selv.

Hun beskylder USA og de lande, der følger blindt efter, for at bidrage til problemerne ved at tillade og samarbejde med det korrupte styre og endda bruge det som strategi for at bekæmpe et Taleban, der vinder mere og mere af befolkningens opbakning også fordi man siden 2001 er gået fra værre til endnu værre, som hun formulerer det.

Krigen mod terror kan ifølge Malalai Joya ikke snævreres ind til et land eller en person fordi ordet terrorisme i sig selv er et begreb. Hun mener terrorismen er et påskud til intervention for først og fremmest USA, ligesom kommunismen var det i 80'ernes Afghanistan, hvor USA støttede mange af de krigsherrer, som sidder i parlamentet i dag.

Bogen er let læselig og skrives i et forståeligt sprog uden alt for mange dybdeborende analyser, men det er heller ikke det den vil. Først og fremmest giver den et billede som de vestlige medier ikke giver, nemlig af afghanernes egen mening og forhold.

Malalai Joya blander personlige beretninger med historier om andre afghaneres oplevelser og lidelser, derudover gir hun sit billede på højpolitiske spørgsmål og forsøger til sidst at opregne en løsning på krigen og fremtiden. „Mine lykkes fjender“ kan anbefales alle, der ønsker et indblik i historie, årsagssammenhænge og et andet billede af Afghanistan.

PETER SCHJERNING

Anmeldelse af Malalai Joya, *Min lykkes fjender – Afghanistans modigste kvinde.*

I sin erindringsbog „Min lykkes fjender“ retter den kompromisløse og fantastisk modige kvinde Malalai Joya fra Afghanistan et angreb mod alt hvad hun mener er galt med situationen i Afghanistan.

Som Joya indleder bogen med at sige er Afghanistan tragediernes land, og et land der har været i krig i en hel generation. Denne generation tilhører netop Malalai Joya i bogstaveligste forstand. Hun blev født tre dage før et russisk-støttet kup i 1978, og levede ligesom tusinder af andre afghanere størstedelen af sin barndom i flygtningelejre i

Pakistan og Iran. Hun vendte først tilbage til Afghanistan i 1998. Siden russerne invaderede landet i centralasien, har det været i næsten konstant krig. Den sovjetiske PDPA-styre blev afløst af en borgerkrig fra 1992-1996, hvor Taleban fik kontrol med store dele af landet og siden 2001 har USA og NATO ført krigen mod terror.

Først og fremmest retter Joya angrebene for de horrible tilstande i Afghanistan mod det nuværende styre og kræfterne bag det. Den engelske titel „A Woman Among Warlords“ er mere dækkende, da det i høj grad er krigsherrerne i det nuværende parlament, hun mener er forbydere og som har mange liv på samvittigheden fra både borgerkrigen i 90'erne og men også fra tiden under Taleban-styret, hvor flere af parlamentarikerne spillede afgørende

ANMELDELSE AF KAMPEN OM DEN DANSKE MODEL

- da sosu'erne rystede det etablerede system

Overenskomstforhandlingerne i 2008 betegnes som historisk skelsættende. Dette er udgangspunktet for Kurt Jacobsen og Dorthe Pedersens bog, der ser på hvilken betydning bl.a. sosu-strejkerne har haft på „den danske model“, altså hvordan arbejdsmarkedets parter forhandler overenskomst. Der fokuseres hovedsageligt på FOA og FOAs formand Dennis Kristensen og hans strategi om at involvere politikerne og hans brug af medierne for at tilkæmpe sig højere lønninger til sine medlemmer.

Det altafgørende spørgsmål i bogen er, om fremtiden af „den danske model“, har den fået en saltvandsindsprøjtning eller det endelige dødsstød?

Forfatterne nævner politiseringen af overenskomstforhandlingerne som en af de største farer for „den danske model“, og her er FOA og Dennis Kristensen i centrum med sin strategi om meget åbent at presse politikkerne og regeringen i stedet for arbejdsgiverne som normalt ved overenskomsterne. Men samtidig gør forfatterne også opmærksom på, at forholdene for det offentlige område er blevet radikalt ændret efter strukturreformen. Kommunerne og de nye regioner er rent økonomisk underlagt regeringen via bevillinger og finansloven, så egentligt er regeringen den reelle modpart, der skal forhandles med.

Trods denne og flere modsætninger kommer der aldrig

rigtig nogen reel konklusion på om „den danske model“ er død eller ej, dog er forfatterne enige om, at den er under stærkt pres, men de giver heller ikke nogle bud på, hvordan det vil gå den eller på løsninger der kan redde den.

De kapitler der beretter i detaljer, om hvad der rent faktisk skete fra sosu-strejkerne første gang brød ud i juni 2007 frem til forliget i juni 2008 er langt de mest interessante. Især de mange citater fra dagspressen gør det underholdende

og humoristisk. Gennem denne beretning bliver det også tydeligt at se den splittelse, der er internt i fagbevægelsen, og de mange problemer der følger. Bogen kan derfor først og fremmest bruges som et eksempel på, at fagbevægelsen kunne have opnået mere ved overenskomsterne, hvis de havde stået sammen og været solidariske.

SARA PEGHINELLI SCHUMACKER

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.

Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2\$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.

Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere - men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen... Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

Kalender - Møder - Debat

ISU-KØBENHAVN

Alle møderne foregår på Støberiet/Blågården, Blågårds Plads 3. 2200 Nørrebro kl. 19.00

Torsdag den 6. maj. **Retsstaten under kapitalismen**
Straf stopper ikke kriminalitet. Alligevel er længer fængselsstraffe politikernes eneste svar. Kriminolog Charlie Lywood indleder med et bud på, hvorfor politikerens eneste svar på svar altid er mere straf og mere politi. Derudover kommer han med alternative bud på kriminalitetsbekæmpelse.

Torsdag den 13. maj. **Kvindekamp i 2010**
Ligeløn har været et centralt krav i kvindekampen. Hvordan sikres ligelønnen, og hvad handler kvinde kampen mere om.

Torsdag den 27. maj. **Hvorfor protestere imod asylpolitikken?**
Repræsentant for den tværpolitiske organisation, Bedsteforældre for Asyl, fortæller om den danske asylpolitik, deres protester, og hvorfor de organiser demonstration den 17. juni.

Email: isu@socialister.dk

ISU- ÅRHUS

Alle møder er i Studenternes Hus, mødelokale 2.3, Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C kl. 19.30

Onsdag den 5. maj: **Klimakampen lige nu. Magt og modstand hvorfra?**

Tirsdag den 18. maj: **Retspolitik i klassesamfundet.**

Tirsdag den 1. juni: **Afghanistan. Hvor står det afghanske folk efter 8½ års besættelse?**

Tirsdag den 15. juni: **Parlamentarisme set med revolutionære socialisters øjne.**

ISU-ODENSE

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60 Odense.

Onsdag den 12. maj **Hvad er forbindelsen mellem klima, racisme og krise**
Onsdag den 26. maj **Stil krav til en ny regering**

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon 20686026

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

Årsmøde i PLS - Pædagogstuderendes Landssammenslutning

Pædagogstuderendes Landssammenslutning (PLS) har været i store økonomiske problemer, især pga. et faldende medlemstal. Så dette årsmøde stod i krisens tegn. Der var da også kun 35-40 deltagere på årsmødet og entusiasmen for at blive valgt til forretningsudvalget kom først i løbet af weekenden.

Der var en del diskussion om den fremtidige struktur, men om det vil rette op på de store økonomiske problemer og igen få organisationen til at vokse må fremtiden vise.

En af de vigtigste debatter var diskussionen om PLSs fremtidige fokus. Skal PLS fokusere entydigt på de pædagogstuderendes uddannelsesvilkår eller er det nødvendigt med en bredere politisk tilgang til det at være studenterfaglig organisation? Ser man de fremtidige udfordringer som en kamp om velfærdsstaten i solidaritet med resten af arbejderklassen eller er det den snævre, indadvendte studenterpolitiske tilgang der er vejen frem?

Meget tyder på at den bredere faglige kampforståelse vandt på årsmødet, det giver håb om, at PLS kan arbejde sig ud af krisen.

SARA BUUR CHRISTENSEN

Bekæmp kriminalitet - gå imod hårdere straffe

En læge der i 8 år har behandlet en patient uden resultater, ville begynde at kigge efter en anden behandling.

Den borgerlige regering har i hele sin regeringsperiode råbt op om højere straffe. Men alle undersøgelser peger på, at højere straffe ikke virker. Tværtimod virker fængslerne som kriminalitetsskoler.

Den danske stat straffer ti gange så meget som Sverige, og fire gange så meget som i Norge, med ubetinget fængsel.

Straf velfærdstyvene ikke indbrudstyvene

Bekæmpelse af kriminalitet kræver bekæmpelse af dårlige forhold, der skaber kriminalitet. En ny undersøgelse fra Det Nationale Forskningscenter for Velfærd viser, at børn af forældre, der har været langtidsarbejdslose, langt oftere bliver dømt for vold, indbrud og tyveri.

Seniorforsker ved Social Forskningsinstituttet, Mogens Nygaard Christoffersen mener, at det er bemærkelsesværdigt - og trist - at kunne spore 80'ernes store arbejdsløshed hos de voksne i tallene for, hvor mange af deres børn, der senere blev dømt for tyveri, indbrud og vold. At 80'ernes arbejdsløshed er „skurken“ er han ikke i tvivl om.

Derfor er regeringens plan om massefyringer i det offentlige med til at skabe mere kriminalitet i næste generation.

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ISU

Navn:

Adresse:

Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03

Klimakonferencen i Bolivia

De fattige i spidsen i kampen for klodens fremtid

Der er nu to sider i den globale klimapolitik – deres og vores.

I december tvang Barack Obama verdens ledere til at acceptere „Københavns-erklæringen“ – en aftale om ikke at gøre noget ved klimaforandringerne.

Ved afslutningen af konferencen i Bolivia i sidste uge mødte 30.000 mennesker op på Cochabamba fodboldstadion.

De fleste var bolivianere, de var arbejdere og „oprindelige folk“. I Bolivia taler flertallet stadig de „oprindelige“ sprog, de talte, da Columbus invaderede. Men der var også folk fra over 100 lande på konferencen.

Vores „Cochabamba-erklæring“ blev læst op for folk på stadion. Vi havde vedtaget det efter en rimeligt demokratisk proces i løbet af de sidste tre dage.

Det er et forbløffende dokument. Det opfordrer til radikale nedskæringer i udledningen af CO₂, siger nej til markedsløsninger og kræver en ende på kapitalismen.

Jonathan Neale rapporterer fra Cochabamba

Kort efter det fejlslagne klimatopmøde i København inviterede Bolivias præsident, Evo Morales, oprindelige folk, sociale bevægelser, miljøaktivister, videnskabsfolk og regeringsrepræsentanter, „som ønsker at samarbejde med deres folk“, til en Verdenskonference om klimaforandringer og Moder Jords rettigheder. Den fandt sted 19.-22. april i Cochabamba, Bolivia.

Cochabamba-erklæringen kan læses på: <http://pwccc.wordpress.com/2010/04/26/peoples-agreement/>

Jonathan Neale bor i Storbritannien og er socialist og mangeårig klimaaktivist. Han har bl.a. skrevet „Stop Global Warming – Change the World“ og „The American War. Vietnam 1960-1975“. Begge kan købes på Forlaget Modstand.org.

Tom Goldtooth fra Indigenous Environmental Network (USA) og Nimmo Bassey (Nigeria), formand for Friends of the Earth International, hilser på hinanden i Cochabamba. Begge talte på demonstrationen 12. december i København.

Stadion

På stadion stod jeg foran to cirkler af indfødte bjergbønder, de fleste midaldrende. De var godt i gang med deres coca-ritual, velsignede og tyggede bladene, da Hugo Chavez fra Venezuela begyndte at tale.

De lyttede til hvert et ord. Kvinderne var i spidsen for at klappe, når de var enige – for eksempel da Chavez nævnte Lenin.

Ved de store øjeblikke, når han angreb amerikansk imperialisme, råbte „revolution“ eller tordnede „Che!“, blæste de ældre mænd dybe rumlende toner i deres kohorn-trompeter.

Det var et stadion fuld af politisk organiserede samfund. Bolivias præsident Evo Morales talte og sagde: „Videre mod Cancun“. FN's klimaforhandlinger i november finder sted i dette amerikansk turist-dominerede, beton-helvede i

Mexico.

Vi vil sætte vores Cochabamba-erklæring op mod deres Københavns-erklæring. Det er de to sider.

Morales og Chavez

Vi skal forstå Morales og Chavez. Begge præsiderer over en dyb modsætning. De taler om socialisme og revolution. Men det er stadig kapitalister, der styrer de fleste virksomheder.

Evos parti, Bevægelsen for Socialisme, maler „Værdighed“ og „Respekt“ på slum- og landsbymure. Disse ord er reelle og levede. Men de skaffer ikke mad til børnene. De fleste på dette stadion var arbejdere, men lederne talte om dem som bønder og oprindelige folk. Alt dette svækker og begrænser regeringerne.

Mange NGO-aktivister er på udkig efter ting i erklæringen de kan kritisere. De har måske, måske ikke, ret i detaljerne. Men de fleste NGO'er kan ikke støtte erklæringen, fordi den angriber imperialismen og kapitalismen ved navn og opfordrer til socialisme og revolution.

Støtte

I alle diskussioner om erklæringen må vi begynde med at støtte.

Vi skal også være realistiske om klimabevægelsen i Vesteuropa. Det meste af den er ikke klar til disse ideer. Men for mange tusinde vil dette være elektrisk.

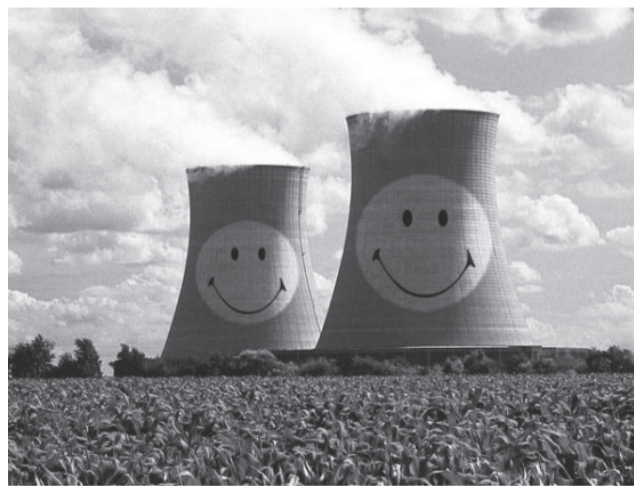
Det globale centrum for klimabevægelsen er flyttet fra NGO'er og middelklassen til organiserede bønder og arbejdere i et fattigt land.

De indfødte amerikanere, som så længe har været forfulgte, marginaliserede og forarmede, er nu de globale ledere af en organiseret kamp for at redde kloden.

Vi har håb nu. Videre mod Cancun.

JONATHAN NEALE

Den falske grønne bølge

De store energiselskaber i USA er ved at løbe tør for fossile brændstoffer – nu vil de igen kaste sig over atomkraft.

Energiselskaberne lancerer atomkraft som grøn energi. Som svaret på den globale opvarmning. Som det, der kan redde os fra CO₂-udledningerne, der virker som drivhusgas. I Washington gøres der et stort lobby-arbejde for at påvirke beslutningstagerne til at satse stort på atomkraft.

Atomkraft har ellers vist sin farlighed: katastroferne i Tjernobyl i det daværende Sovjetunionen i 1986 og på Three Mile Island i Pennsylvania i USA i 1979 har ellers vist, hvor farlige atomkraftværker kan være, når uheldet sker. USA stoppede alle nye atomkraftprojekter efter ulykken i 1979, men nu 31 år efter vil USA begynde at satse på atomkraft igen.

Jamen, hvad med Obama? Under valgkampen sagde han: „Jeg er ikke atomkraft-fortaler“.

Nu sidder han i Det Hvide Hus og er begyndt aktivt at støtte atomkraftindustrien. I hans finanslovsforslag for 2011

er der en tredoblet lånegaranti på nye reaktorprojekter på hele 56,5 milliarder dollars. Den private finansiering af atomkraftværker er ikke nok, fordi anlægspriserne er enorme og fordi uanset fornyet og forbedret teknologi, vil der altid være risiko for radioaktiv udslip og uheld. Derfor skal der store statslige lånegarantier til, hvis der skal opføres nye kernekraftværker i USA.

26 konkrete projekter venter på at få grønt lys. Men affaldsproblemet er ikke løst. Meningen var, at det radioaktive affald skulle deponeres i Yucca Mountains i Nevada, men det er nu taget af bordet, fordi området er for ustabil med jævnlige jordskælv. De lange halveringstider for noget af det radioaktive affald gør, at affaldsproblemet presser sig på. Det højradioaktive affald skal deponeres i hundredtusind år adskilt fra alt levende, før strålingen har aftaget så meget, at det begynder at blive medgørligt. Så affaldet skal deponeres i jordskælvfrie, vulkanfrie og istidsfrie områder, hvis det skal ligge sikkert.

Uanset at teknologien har udviklet sig og er blevet mere sikker, er og bliver atomkraft vedvarende at være farligt. Ethvert udslip er en risiko for genetiske skader og for at give kræft. Atomkraft er dybest set at lege med naturens vildeste kræfter. Hvor katastrofalt det kan gå, ses i Tjernobyl-området i Ukraine, hvor millioner af mennesker blev påvirket af radioaktiv stråling. Især er der konstateret en voldsomt forøget vækst af skjoldbruskkirtelkræft hos børn.

De store energiselskaber presser på for at få atomkraft til at fremstå som den grønne energi. For dem er det forretning. Det giver dem et fortsat monopol på energiproduktionen. Solceller på et hustag giver ikke monopol. Derfor gør de store energiselskaber alt for at „købe“ selv USA's præsident for at støtte opførelsen af nye atomkraftværker.

Herhjemme har Dansk Folkeparti benyttet Obama's støtte til atomkraftindustrien til at kræve en fornyet debat om dansk atomkraft.

Men atomkraft er ikke spor grøn. Et atomkraftværk er langt fra CO₂-neutralt. For det første er det meget dyrt og omfattende at opføre et atomkraftværk, hvis man ikke skal gå på kompromis med sikkerheden. Det betyder et stort CO₂-forbrug i byggefasen. Udvinning, transport og forarbejdning af uran til kraftværkerne vil være en mere blivende CO₂-belastning.

Og grøn er atomkraft bestemt ikke, når uheldet er ude. Vi kan beskytte os nok så meget, lave sikkerhedskontroller osv. Alligevel viser historien gang på gang, at det går galt. Alle atomkraftværker lækker radioaktivitet fra tid til anden.

Der er en anden vej. Den bryder energimonopolerne sig bare ikke om. Sol og vind er decentralt. I dag kan man opføre huse, der er energi-neutrale, dvs. at de f.eks. ved brug af solceller, varmevekslere og jordvarme over året er selvforsynende, ja, der er endda moderne boliger, der kan producere mere energi, end de selv er i stand til at forbruge.

Det er de store energiselskabers mareridt. Deres forretningsgrundlag forsvinder, hvis den rigtige grønne bølge vinder frem. I USA forsøger de derfor at markedsføre sig med en falsk grøn bølge, der siger, at atomkraft er frelseren for klimaet og CO₂-udledningerne.

Atomkraftmodstanderne må på banen igen og vise det ægte alternativ til energimonopolernes falske grønne bølge.

PETER IVERSEN

Modstand.org

Bøger til antikapitalister & socialister

Socialistisk Arbejderavis

VENTER STADIG PÅ FRIHED

Tyve år efter Nelson Mandelas løsladelse kommer verdensmesterskaberne i fodbold til Sydafrika. Viv Smith går bag glamouren for at undersøge betydningen for almindelige mennesker.

Da Nelson Mandela blev løsladt fra fængslet i 1990 mødte 50.000 mennesker op for at høre ham tale.

„Our march to freedom is irreversible“, sagde han. Efter mere end 40 års apartheid, med tvungen raceadskillelse og fornægtelse af sorte sydafrikaneres demokratiske rettigheder, var der endelig håb for fremtiden.

Hilda Ndude var med dengang: „Der var en utrolig optimisme“, siger hun. „Vi vidste at et nyt Sydafrika var født.“ Men 20 år senere er den optimisme svundet ind. Verdensmesterskaberne i fodbold kommer til Sydafrika i juni i år. Det vil bringe Sydafrika tilbage i verdenssamfundets opmærksomhed. Det de kommer til at se er en praksis der ligner apartheid - tvangsflytning af sorte fra deres hjem. Kæmpe slumbyer er blevet opført som en slags losseplads til de fattige fra byerne, som tvinges af vejen for at gøre plads til kæmpe stadions og andre byggeprojekter. Tredivet kilometer fra centrum af Cape Town ligger et sted, af de lokale kaldet Blikkiesdorp – „Blikdåse-byen“. Her er der rækker på række af tre gange seks meter store skure, som huser hele familier i et rum. De er lavet af zink der er så tyndt at man kan klippe i væggene med en saks. Skurene ligger på en vidtstrakt og støvet slette uden elektricitet, lys eller vaskefaciliteter. Et toilet og en hane med koldt vand deles mellem mindst fire familier. Det er flere kilometer fra enhver form for arbejde, og transportmulighederne er dårlige. Mange af beboerne har HIV/AIDS, men har ikke mulighed for at komme hen til en klinik. Den sydafrikanske presse kalder disse områder for „koncentrationslejr“ fordi de er indhegnede og patruljeres af politiet.

Ziettha Meyer blev ført til Blikkiesdorp af en socialrådgiver der truede med at få hende smidt i fængsel hvis hun ikke fulgte med.

„Hun proppede os bare herind, som var vi et par høns“, siger hun. „Vi havde ikke noget valg“

Ifølge den nye slum-lov kan en person fængsles i op til fem år hvis de ikke flytter når de får besked på det. For Cape Towns byråd er Blikkiesdorp derimod „det midlertidige forflytningsområde på Symfonivej“. Det har forsøgt at flytte folk hertil fra de sorte bydistrikter, som f.eks. Joe Slovo, som ligger langs ruten fra Capetowns internationale lufthavn og ind til centrum af byen. Joe Slovo er en veletableret „uformal bosættelse“ beliggende i Langa, det ældste sorte bydistrikt i provinsen Western Cape. Arrangørerne bag verdensmesterskaberne kalder den en torn i øjet og vil have den fjernet. Men 20.000 af bosættelsens

På trods af fodbold VM, afskaffelse af apartheid og frie markedskrafter venter Sydafrika stadig på frihed

beboer har gjort modstand. De har, med held, bekæmpet deres egen forflyttelse siden verdensmesterskaberne blev offentliggjort.

Zodwa Nsibandé er sekretær for ungdomsafdelingen af Abahlali baseMjondolo, en bevægelse bestående af folk der bor i skure, som er startet for at beskytte og varetage folks interesser i lignende situationer.

„Folk bliver tvunget ud af deres hjem og behandlet som dyr“, fortalte hun Socialist Worker. „Vi arbejder under konstante trusler. Folk er bange for at flytte fordi de ved de ikke kan komme tilbage – til den tid har de bygget noget på jorden“

Modstanden mod forflyttelse skyldes at millioner af mennesker der bor i „uformelle bosættelser“ har boet der hele deres liv – i løbet af den tid har de været med til at skabe og er blevet en del af lokalsamfundet. Forflytningsområderne bliver kaldt „midlertidige“, men mange mennesker har boet der i fire eller fem år uden at blive genhuset.

Dette er blevet en almindelig del af internationale kæmpe-begivenheder. Over de sidste 20 år har OL forflyttet omkring to millioner mennesker. I Sydafrika har politiet desuden fået besked på at rydde gaderne for hjemløse op til verdensmesterskaberne.

Isaac Lewis, som er hjemløs, er blevet arresteret seks gange i løbet af den sidste måned for at opholde sig forskellige steder uden et specifikt formål.

„Politets chikane er stigende“, siger han. „De vil gøre et godt indtryk hos alle de udlændinge der kommer. I deres øjne er vi ligesom insekter - ligesom fluer“

I et desperat forsøg på at begrænse kriminaliteten under verdensmesterskaberne har den nationale politidirektør Bheki Cele krævet at betjente får ret til at skyde for at dræbe. I Kwazulu Natal (KZN) er der blevet dannet såkaldte „Røde Myrer“ delinger for at ødelægge bosættelser med skure. KZNs city manager Mike Sutcliffe forbød skur-beboernes første march, i november 2009. Da beboerne alligevel demonstrerede, skød politiet dem.

Alt dette er for at beskytte statens „investering“ i værtskabet for begivenheden på flere milliarder. Cape Towns nye stadion er den dyreste bygning der nogensinde er bygget i Sydafrika. Giraf-stadionet har tiltrukket sig mest opmærksomhed. Det blev bygget på 118 hektar jord, tilhørende stammeklanen Matsafeni og deres forfædre. De blev tvangsforflyttet fra området og det ANC (African National Congress) dominerede byråd tilbød dem blot 1 rand (ca. 69 ører) i kompensation. Folket gik til retten med sagen, og højesteretsdommer Ntendeya Mavundia sammenlignede byrådet med „kolonialisterne som tilranede sig land fra de naive afrikanere til gengæld for skinnende knapper og spejle“.

Samtidig smed folkene bag opførelsen af stadionet en lokal skole ud af deres lokaler og overtog dem. Skoleeleverne får nu deres undervisning i fragtkontainere - over 3 kilometer væk. De er uventilerede, varme og fugtige. Der er dagligt elever der besvimer.

De folk der lever i skyggen af stadionet, uden rindende vand eller elektricitet, er sure over ressourcetilstanden og den behandling som de får.

Da Nelson Mandela blev løsladt, lovede han verdens herskende klasse at ANC ville afskaffe apartheid - men ikke bevæge sig mod socialisme. Afskaffelsen af apartheid, efter en af de mest heroiske kampe i det tyvende århundrede, var en fænomenal bedrift. Et skruppelløst racistisk system blev slået gennem mobiliseringen af sorte arbejdere og fællesskabets oprør. Men fordi man undlod at angribe og overvinde kapitalismen er der stadig ulighed. Verdensmesterskabernes ankomst til Sydafrikas kyster har mindet folk om hvad der sker når neoliberalismen hersker. Når bifaldene dør ud og gæsterne tager hjem, er det der vil stå tilbage det voldsomme og voksende skel mellem rige og fattige. Fakta er at efter 46 år med apartheid og 15 år med det frie marked og kapitalisme, venter Sydafrika stadig på frihed.

AF VIV SMITH (OVERSAT FRA SOCIALIST WORKER)

Sportens nådesløse profit

Arrangøren af verdensmesterskaberne, Fifa, får 94% af sin indtægt fra sponsor-aftaler – og står skruppelløst fast på sine „rettigheder“.

I Sydafrika taler Fifa om at slå ned på „begivenheds pirater“, som, hævder de, „forsøger at tjene på en begivenhed som de ikke selv bidrager med noget til“. Sig det til de mennesker som er blevet smidt ud af deres hjem.

Der er en halv million gadesælgere i Sydafrika. Deres arbejde er en central for flere millioner menneskers overlevelse. I Kwazulu Natal sælges der hver dag på gaden 28.000 tons kogt mielis – majscolber. Gadesælgere der laver billig mad til de bygningsarbejdere der opfører sta-

dionet, er blevet smidt væk, efterhånden som selskaberne henter dyre catering firmaer ind.

Fifa insisterer på at alle „uofficielle“ gadesælgere bliver forment adgang til stadion-områderne. De ønsker alle fattige sydafrikanere langt væk når de tusinder af udlændinge der vil se kampene ankommer.

Al den flyturisme der er forbundet med 2010 verdensmesterskaberne, vil desuden gøre det til den, for miljøet, mest belastende sportsbegivenhed nogensinde. Stadionerne ligger hundrede af kilometer fra hinanden, hvilket betyder at de fleste besøgende sportsfans vil rejse med fly. De ekstra rejser vurderes at udlede omkring 2.8 millioner tons kuldiioxid.

Hvad er regeringens svar på dette problem? Uddannelsesministeriet har indgået et „partnership“ med Coca Cola der skal lære elever at genbruge - til gengæld for gratis billetter til verdensmesterskaberne. Det vil ikke resultere i andet end masser af gratis reklame for Coca Cola i det sydafrikanske uddannelsessystem.

Det vil hverken hjælpe med at mindske miljøbelastningen, eller den voksende fattigdom der begge skyldes den forbandelse som verdensmesterskaberne er blevet for Sydafrika. De eneste vindere er de rige der står til at tjene milliarder.